ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Рік XXVII, ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ — 1987 — MARCH Vol. XXVII № 3

ПРОМІНЬ

Рік XXVII БЕРЕЗЕНЬ 1987 Ч. 3

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00
Одно число 1.50

PROMIN

№ 3 MARCH 1987 VOL. XXVII

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $15.00
Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

ЗМІСТ:

Леся Українка — На роковини Шевченка 1
Павло Зайців — Жінка в житті і творчости Т. Шевченка 1
Г. Мельник-Марко — На ювілей Союзу Українок 3
Галина Котович — Українське виховання дітей 4
О. Горегляд — Урядова об'їздка М. Вакалюк 6
Сергій Голубенко — поетеса, письменниця, лібритистка 7
— Ангелина Павлик 9
Катерина Рожак — Пров. З'їзд Союзу в Альберті 11
Канада — Добра новинка 3
Нашим дітям 19
Vicky Pushka — Future Perspective of Intermediate Branch Members 13
Канада — Поміч для фармерів 16-17
Привіти з нагоди ювілею Союзу Українок 18
Леся Івасюк — 60-літній ювілей відділу Союзу Українок в Едмонтоні 20
Людмила Онуфрійчук — Відзначення членок і Храмове свято у Вінніпезі 22
Канада — Добра новина 23
Річні звіти відділів 24
Квіти незабутнім 26
Великодні приписи 32
Пресавий фонд 33

НА ОБКЛАДИНЦІ:
Рисунок — **Дарія Бродгед**
Портрет Варвари Репніної — Т. Шевченко

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 03802140

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Жінка в житті і творчости Тараса Шевченка

Ніодин з світових поетів не присвятив стільки творчої енергії жіночій долі як Шевченко, і неодин із них не піднісся до такого апотеозування жінки матері, як автор „Наймички", „Неофітів" і „Марії". Поезії Шевченка — незглибне джерело для виховування українських юнаків у традиції лицарського відношення до жінки та прищеплювання українським дівчатам духа самовідречення, для збудження в них належного розуміння високої національної ролі матері-спартанки. Тому нас ніколи не перестане цікавити питання: де джерело Шевченкового культу жінки, звідки та його пристрасна оборона покривджених жінок, де коріниться його винятково напружений, глибокий фемінізм?

Великий співець „земних мадон" не зустрів на своєму життєвому шляху такої жінки, що віддала б йому всю себе, що „дивлячись на людей душею" так як і він, зуміла б поділити з ним усі його страждання, дати йому огрійливе тепло родинного життя, таке потрібне творчим натурам, створити для нього притульний хатній затишок, де міг би він знаходити спокій і відпочинок... Не знайшов собі поет пари. Чому?

На ті питання неоднаково відповідають дослідники.

* * *

У кількох своїх поезіях Шевченко згадує товаришку своїх дитячих забав — сусідчину дочку „маленьку кучеряву" Оксаночку:

Ми вкупочці колись росли,
Маленькими собі любились,
А матері на нас дивились
І говорили, що колись
Одружимо їх.

Ця приязнь Оксаночки і Тараса датується роками із раннього дитинства: було це ще за життя поетової матері, а вона вмерла, коли йому минало 9-ий рік. А в 1843 році, вже на 30-му році життя, завітавши до рідної Кирилівки, по 14-ох роках розлуки з усім рідним оточенням, довідався Шевченко про страшну трагедію своєї кучерявої приятельки: її звів москаль, за яким вона втекла —

Та що з того! З байстрям вернулась
Вернулась, правда, через год,
Острижена. Було вночі
Сидить під тином, мов зозуля,
Та кукає, або кричить,
Або тихесенько співає,
Та ніби коси розплітає,
А потім знов кудись пішла;
Ніхто не знає, де поділась,
Занапастилась, одуріла.

Зведена Оксана збожеволіла. Пророчими були ті поетові сльози,

Що лилися з Катрусею
В московській дорозі

— пишучи „Катерину" (1838 р.) та „Слепую" (1842 р.), Шевченко ніби вгадав лиху долю своєї Оксаночки!

До 1914 року біографи Шевченка лучили

На роковини Шевченка

Спочиваєш Ти, наш Батьку,
Тихо в домовині,
Та збудила Твоя пісня
Думки в Україні.
Хай же промінь Твоїх думок
Поміж нами сяє, —
„Огню іскра великого"
Навік не згасає!
Щоб між нами не згасало
Проміння величне,
Ти „поставив на сторожі"
Слово Твоє вічне.
Ми, як Ти, минати будем
Чужії пороги,
Орать будем свої ними
Рідні перелоси.

Леся Українка

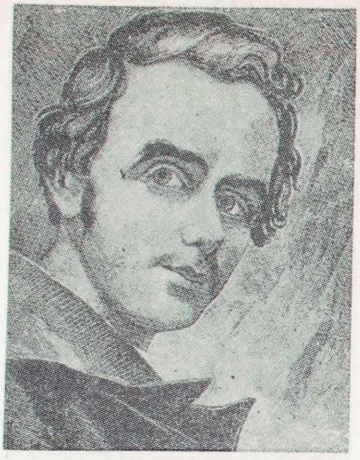

з цитованими фрагментами поезії „Ми вкупочці колись росли" також згадку поетову про дівчинку, що колись утерла йому сльози поцілунком — з поезією „Мені тринадцятий минуло" і відтворювали образ дитячого Шевченкового кохання виключного на підставі цього літературного матеріялу. До цього додавались іще одна згадка про розбиту — як ми бачили — жорстоким життям поетичну мрію Шевченка:

А я так мало, небагато
Благав у Бога: тільки хату,
Одну хатиночку в гаю
Та безталанную мою,
Мою Оксаночку, щоб з нею
Удвох дивитися з гори
На Дніпр широкий, на яри,
Та лани золотополі,
Та на високії могили...

Додавалися до цього ще й ті чудові сцени молодечого кохання, що їх поет змалював у „Гайдамаках". Небезпідставно всі бачили в романі Яреми й Оксани відгуки колишніх реальних поетових переживань, що могли йому вчутися в переживання героїв його поеми: сам Шевченко називав Ярему лише наполовину „видуманим", а описуючи щасливі хвилини в житті свого закоханого героя називав його „сиротою багатим" і додавав „Таким і я колись-то був".

Генії закохуються рано, і Шевченко не був, очевидно винятком!

У 1914 році мені пощастило дитячий роман Шевченка удокументувати ще за одним новознайденим його твором — присвятою поеми — „Маряна Черниця", присвятою, адресованою до Оксани К...ко). (Коваленко, як потім на підставі метрикальних книг ствердив Сергій Єфремов). Це вже був твір документ. Мова йшла не про якусь вимріяну Оксаночку, а про певну живу особу, якій Шевченко в далекому Петербурзі присвячував свою поему „на пам'ять того, що давно милуло", ще нічого не знаючи про її трагічну долю (1841.

З молодечим запалом і ліричним патосом написав я тоді свою статтю „Перше кохання Шевченка".

Усвітлі новознайденої присвяти і докладно зібраних даних про пізніші нещасливі романи Шевченка, як я тоді гадав, зробилося все ясним: Шевченко не дібрав собі подружжя тому, що був „однолюбом", тому, що образ живої реальної кучерявої Оксани, ще більше прикрашеної могутньою поетовою уявою ставав між ним і новими його симпатіяма, заслоняв їх собою, затемнював; вражлива душа поетова домагалася повторення колишньої чистої ідилії, а невблагане життя приносило самі розчарування — пригадаймо хоча б Катрусю Пуінову, або Лікерію Полусмаківну. Образ Оксани всевладно панував над його уявою, хоча він часом сам того не усвідомлював. Пригадаймо його сни під час роману з Піуновою: Шевченкові тричі снилася вона, то сліпою вбогою жебрачкою десь під церквою, то в живій картині — теж убогою і сліпою у білій свитині, то — „брудною, негарною, обідраною.... в сірій розідраній, болотом забрудженій свитці"... Так несвідома праця мозгу вбирала нову його любку в аксесуари, що нагадують нам безталанну божевільну Оксаночку. Та на яву йому була конечно потрібна певна ілюзія, що перед ним — тако сама чиста дівоча істота, як його колишня Оксаночка, і створювати цю ілюзію помагало йому... національне убрання української сільської дівчини чи молодиці (був мистцем - пластиком!). У Пуіновій він закохується саме після того, як побачив її в ролі Тетяни з „Москаля Чарівника". Ликерія теж ходила в нашому національному вбранні. Та й попадянка Хведося Кошицівна теж, мабуть не інакше вбиралася. А це ті три дівчини, що ними Шевченка з особливою силою захопився і з кожною з них у своєму часі хотів побратися.

Таку ролю відограла Оксана в житті Шевченка, але ще більшою була її роля в його творчости.

Поеми „Катерина" і „Слепую", ці відмінні трагедії зведених дівчат, Шевченко написав ще перед тим, як довідався про трагічну ролю

своєї Оксани. Про „Катерину" сам оповідав, що основою її фабули була справжня подія. „Слєпая" була лише більш літературним варіянтом тих самих основних мотивів — поганблення дівочої чистоти і страждань дівчини-матері. Можливо, що й в дальшій творчості Шевченка проблема жіночої долі і різні варіянти трагедій жіночого серця не знайшли б далі того психічного клімату, в якому вони так буйно розрослися б якби не Оксанина трагедія, що сталося також і найбільшою трагедією його власного життя.

Тяжко собі навіть уявити, що пережив Шевченко, слухаючи братове оповідання про Оксану-покритку, Оксану божевільну і поганьблену, — він, найвразливіший із вражливих, він, якому та Оксана принесла стільки чистої радости, що осолоджувала йому найтяжчі хвилини сирітства. Образ її був для нього — найчистіший і найсвятіший. І в тому, що він пережив цю трагедію, треба шукати і джерела тієї напруженности, з якою він віддавав свої творчі сили оспівуванню трагедій матерів-дівчас, і пояснення того, що він до таких мотивів і сюжетів так часто повертався; що він дійшов до обожнювання дівчини-матері, до культу земної мадонни; що він пізніше, дивлячись на дівочу красу, завжди тремтів на думку, що й з нею „Божою красою" повториться доля Оксанки. З Ликерією навіть оженитися спішився не лише тому, що вона йому подобалася, але й для того, щоб, як казав, „урятувати її від падіння", від можливого падіння, від долі, що зустріла Оксану.

Авжеж сам він у „Трьох літах" згадує ті сльози, що

> . . . Оксану, мою зорю
> Мою добру долю
> Що день Божий умивали

З образом її він не розлучався. Звідси його Наймички, Марини й Відьми. Це ж не про створену уявою Марину, а про свою реальну Оксану він говорив, що носить її в собі „неначе цвяшок в серце вбитий..."

Павло Зайців

На ювілей Союзу Українок Канади

Союз Українок Канади разом із своїми членками радіє, що дочекався знаменного Ювілею 60-річчя свого існування й розвитку.

Як складова організація Союзу Українців Самостійників і найбільш активна частина членства нашої Православної Церкви, що більшу частину своєї праці присвячувала вихованню нашої молоді, в Українській і Недільній школах дали їй змогу пізнати правдивого Бог ай здобути знання української спадщини.

Союз Українок Канади на протязі свого існування, працював і працює для добра українського народу й ширить добре українське ім'я між нашими співгромадянами в Канаді.

Крок за кроком наша організація поступала вперед, розбудовувала свої відділи й осягнула свою цілв, бо в 60-ту річницю свого існування можемо бути горді, що: БАБУНЯ, МАМА Й ДОНЯ — є нашими членками.

Праця при Церкві й громаді була нашим життєвим змаганням. Це була віра в Бога й Його благословення! І жодна сила її не поборола. З молитвою подяки Всевишньому за здобутки й перемогу, молимо Господа, щоб пройденний наш шлях не залишився в тіні, а став світлим дороговказом всім тим, що підуть по ньому в майбутнє.

Вітаємо всіх бувших і сучасних голів центральних, провінційних і місцевих проводів і наших всіх членок, як також Вельмишановану редакторку журналу „Промінь" — Пані Наталію Когуську. Нехай Всевишній Господь благословляє наше майбутнє й нові досягнення, щоб сила духа й правдива віра в Бога єднала нас у любові до свого рідного, в праці на славу Божу й добро українського народу тут і на рідних землях України.

За референтуру Союзу Української Молоді Канади,

Галина Мельник-Марко.

Вже назначена дата Крайового З'їзду Союзу Українців Самостійників

З'ЇЗД ВІДБУДЕТЬСЯ В САСКАТУНІ В ДНЯХ 16, 17 і 18 СЕРПНЯ 1987 РОКУ.

ЧЕРГОВИЙ КРАЙОВИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДБУДЕТЬСЯ В СИСТЕМІ З'ЇЗДУ СУС ТА ОКРЕМИМИ СЕСІЯМИ.

ЗАПОВІДАЄТЬСЯ СВЯТОЧНА ЮВІЛЕЙНА СЕСІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ З НАГОДИ 60-ЛІТТЯ.

ЦЕНТРАЛЯ ПРИГОТОВЛЯЄ ПРОГРАМУ З'ЇЗДУ, ЩО БУДЕ В ЧЕРГОВИХ ЧИСЛАХ ЖУРНАЛУ.

Галина Котович

Українське виховання дітей . . .

(Доповідь виголошена на XVI КПЗ'їзді Канади, одна з 3-ох у дискусійній лаві)

Тема про українське виховання дітей мені дуже близька, важлива й актуальна, як мамі чотирьох дітей і як новацькій виховниці.

В останньому числі „Трембіти" — листка зв'язку українсько-англійської двомовної програми навчання в Едмонтоні появилася дуже корисна стаття визначного педагога д-ра Джіма Кюммінса, Онтарійського Інституту для студій освіти й виховання (Ontario Institut for Studies in Education). Він твердить, що досліди за останніх десять років доказують, що двомовність дитини (рідна мова дома, англійська чи французька у школі) може помогти дитині у розвитку чуття мов і в загальному її успіхові у школі. Але важливо, щоб дитина постійно вивчала обидві мови. Коли батьки перестають говорити до дитини рідною мовою, думаючи, що цим чином у дитини поправиться англійська чи французька мова, то діти затрачують матірну мову, а при тому все ж таки можуть мати труднощі й у школі. У минулому багато дітей були покарані в школі, бо говорили рідною мовою й почали соромитися тієї мови. У таких обставинах двомовним дітям було трудно в школі й вони думали, що мусять зректися рідної мови й культури, щоб стати успішною одиницею канадського суспільства. Учителі уважали, що **двомовність** дітей була причиною їхніх труднощів у школі. А суть проблеми полягає в тому — як школи **трактували** двомовних дітей. Їхня порада батькам уживати англійську мову вдома знизила рівень комунікації між батьками й дітьми, а це спричинило негативний вплив на умовий розвиток дітей і їхній успіх у школі. Кюммінс підкреслює, що як батьки навчають добре рідної мови вдома, то діти приходять до школи добре підготованими навчитися читати і писати на високому рівні англійською чи французькою мовами. Ці діти мають постійно кращі успіхи, й мовні та в інших дисциплінах. І чим краще дитина знає рідну мову, тим краще підготовлена вивчати іншу мову.

Ці наукові твердження сама знаю по собі. Я виростала в Монтреалі. У нашій школі постійно були першунами діти іммігрантів, переважно українці й поляки. Завдяки розумній дирекції нашої школи ми не відчували жодних причин соромитися того, що ми українці. Пам'ятаю, що кожної середи приходили отці різних національностей, щоб навчати дітей релігії рідною мовою. На українську Велику П'ятницю замовлені автобуси нас возили до церкви на третю годину. Це нам дало почуття, що ми спеціяльні. Чи так було в усіх школах — не знаю. У середній школі сестри мало знали про українців, про український обряд, казали, що ми хрестимося зле, але нас було багато й такі речі нас скріпили. А в університеті МкҐілл нам справляли часами проблеми студенти поляки й росіяни, з якими ми давали собі добре раду.

А тепер — чи ми як батьки маємо моральне право виховувати дітей на інших від довкілля? Так, наш святий обов'язок виховати дітей як можливо найкраще. Якщо дитина, яка добре володіє рідною мовою і має можливість краще вчитися й здобувати кращі успіхи, то яке маємо моральне право дитині цієї нагоди не дати? Уважаю, що рідна мова є дар, який ми повинні нашим дітям передати, і як у притчі про таланти, будемо колись перед Богом за це відповідати.

Якщо знаємо, шануємо і любимо свою мову й культуру, то ми можемо легко і природно ці почуття передати нашим дітям. Якщо це українство вкорінено в щоденне життя від першого дня, то діти не мають конфліктів на цьому тлі з батьками (маю на увазі дітей новацького віку). Навіть маленьким дітям їхню українську своєрідність можна пояснити казками, як ось, наприклад, „Півникова пригода" С. Кузьменко, в якій курчатко хотіло каченятком стати. Чи казкою про зернятко берізки, яке упало між ялини, чи як синичка вкрала яєчко горобчика й з яєчка вийшов таки горобчик.

Але тут таки важливе, щоб діти мали постійний зв'язок з іншими дітьми, які також україномовні, щоб не почувалися, що вони якісь дивні у порівнанні з сусідами. Із моїх спостережень уважаю, що це особливо важливе у віці 2½ - 3 років, коли дитина починає добре говорити й усуспільнюватися. Дітям шкільного віку треба дати до зрозуміння, що українські зайняття мають першість, і не є вони до вибору. Тут також треба бути послідовним. Знаю бать-

ків, які твердять, що їм українство важливе, але ходять на англомовну Службу Божу. А як говорять батьки до себе й з іншими україномовними знайомими? Я певна, що на цьому пункті ніхто з нас не без гріха. А такі двоякі становища дітей лише баламутять. Дітям новацького віку також треба підкреслювати позитивно все, що українське. Всякі об'єктивні порівнання з іншими культурами можна робити щойно у старшому віці, бо дитина може винести помилкове поняття меншевартости, якого не збудеться.

Я жодних конфліктів не бачу виховувати дітей одночасно добрими громадянами Канади й вірними нашій Батіківщині Україні. Ми тут живемо, наші діти тут народилися, ми платимо податки, шануємі закони — не більше, ні менше як і іншонаціональні сусіди. Але вдома й у нашій громаді говоримо по-українськи, плекаємо українські традиції тощо. Нині ми громадяни Канади — завтра нас кинути може доля деінде. Але для дітей українців по цілому світі батьківщиною може бути лише одна Україна, бо це країна, з якої походить наш український рід. Тому конечно дітям і молоді треба вщепити відчуття ідентичности з цілим українським народом по цілому світі — тоді це поняття однієї батьківщини буде для них самозрозуміле. Я думаю, що проблеми виринають тоді, коли пробується говорити про дві батьківщини, про рідну й прибрану та давати інші неясні поняття.

У Альберті легко бути гордим свого українського походження. Українські піонери пробили шляхи дискримінації. Наш посадник міста українець, малощо не мали українця прем'єром! Тут проблеми не так між українцями й неукраїнцями, як між самими українцями.

У нас в Едмонтоні існують двомовні українсько-англомовні школи, де 50 відсотків навчання проходить українською мовою, включно з навчанням мови української як предмету. Коротко з'ясую дещо про цю систему, і який вплив це має на доплив дітей до Пласту. Мушу підкреслити, що майже всі з новацтва ходять до цих шкіл, але між україномовними вислів „з двомовних шкіл" популярно значить, що це мова про тих дітей, які щойно почали вчитися в школі по-українському, і їх є велика більшість. (Наприклад у першій клясі на 28 дітей — 3 україномовних, у третій один на 25 учнів).

У програмі українська мова є друга мова дітей, отже для україномовних дітей користі є другорядні. У школі є українські концерти і свята — тоді вживають діти українську мову. Але цей рівень і якість українства у великій мірі залежить від свідомости і знання вчителів. (Наприклад, 22 Січня — Свято Державности — одні згадують, інші ні). Виринають проблеми — як пояснити дитині помилки учителів у їхній українській мові. В одній школі св. Миколай увійшов до дітей із „Го-Го-Го!... А коли хлопчик довідався, що Свят Вечір припадає 24-го грудня (бо в нас є два календарі), то прийшовши додому, він питався — чому вони йому казали неправду.

Батьки мають також різні вимоги до програми — одні хочуть, щоб дитина говорила по-українськи, інші бажають, щоб вміла читати і писати, а більшість задоволені тим, що дитина буде знати „спадщину".

Із різних висловів моїх і інших дітей бачу, що дітям тяжко уважати українцями тих, які по-українськи не вміють говорити. А перевага цих дітей ніде поза школою цієї мови не вживає. Бувають також випадки заздрости й понижування ровесниками україномовних дітей, раз ті вже опанували англійську мову й краще вчаться ніж ровесники. Отже, до всього цього треба наших дітей приготовити, щоб вони не почали скривати своє знання, щоб могли мати спокій і повагу від заздрісних ровесників. Україномовні батьки мусять мати постійний і пильний нагляд на такі й подібні негативні прояви.

Українське писання і читання починається щойно в 2-ій клясі. Отже, якщо україномовні діти не мають додаткової науки вдома, чи в рідній школі (у яких теж, крім однієї, перевага англомовних дітей), то їхній рівень читання і писання такий низький, як і в решти дітей. І деякі батьки, хоч свідомі, уважають це задовільним. Але з цим ми мусимо числитися, коли укладаємо програму сходин, щоб жодних дітей не зразити.

Від листопада дотепер два рої (13 членів) залишили новацтва. Лишилося 32 членів, а 16 з них це нові. Це діти пластунів, або інших свідомих батьків. Із двомовної програми зголосилося і я прийняла 3 дітей (3 і 4 кляси), бо їхні батьки вкладають багато зусиль, щоб діти говорили по-українськи. Та це вийнятки. Я не жалію наразі, що прийняла цих дітей. Але великого доплину з програми не сподіваюся. Зрештою, в нас нема забагато виховників.

Пояснивши ситуацію, як все навчання достосоване до англомовних дітей, я уважаю, що

(Закінчення на стор. 6)

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Урядова об'їздка пані Марії Вакалюк

В Ошаві, Онтаріо, дня 12 листопада 1986 року відбулася зустріч членок Союзу Українок Канади, відділу ім. „Барвінок" з пані Марією Вакалюк з Ванкуверу. Пані Вакалюк займає позицію голови Музейної Фундації Українського Музею Канади. Вона у листопаді 1986 року зробила об'їздку всіх відділів С.У.К. Східньої Канади та мала засідання із управою Східньої Філії Українського Музею, який приміщується при Інституті св. Володимира в Торонто.

Український Музей — віковий носій українського мистецтва в різнородних ділянках та віддзеркалює багатства і культуру українського народу та його історію. Ми почуваємося щасливі, що створено Український Музей — головний у Саскатуні і чотири філії в інших містах Канади.

Шановна гостя цікаво та інформативно розповіла про головний Музей, що завдяки свідомих і жертвенних піонерів збудовано музей, де знаходиться велике число експонатів та зберігаються історичні документи. Пані Вакалюк з'ясувала працю й історію музею та переховування експонатів. Було представлено майбутній проєкт музею на пляні та важливу потребу його розбудови. Пані Марія Вакалюк висвітлила прозірки про Музей і радо відповідала на різні питання.

На цей вечір запрошено було членів нашої парафії та членів ТУС і СУМК. Пані Анна Дутчак була предсідницею вечора і вміло перевела програму і представила шановну бесідницю.

Особливо приємно було вітати панну Ларису Стеценко, голову СУМК від Центральної Екзекутиви, яка в той час зупинилася в Ошаві.

Комітет, що зайнявся плянуванням імпрези і поданням чаю та солодкого, складався з пань: Ніни Котелко, Наталії Довдс і Анни Дутчак.

Вшановано пані Марію Вакалюк сердечною подякою і вручено їй ложечку з ошавською відзнакою, — все це виконала Наталія Довдс. Весело й корисно провели ми вечір з головою Музейної Фундації — пані Марією Вакалюк.

Пожертви на Музей в Саскатуні вплинули від слідуючих осіб: відділ „Барвінок" — 40.00 долярів ; Анна Дутчак — 50.00 дол.; Наталія Довдс — 20.00 дол.; Катерина Чередарик — 20.00 дол. і Оля Марчук — 20.00 дол.

Бажаємо пані Марії Вакалюк, нагородженці Шевченківської Медалі в Канаді доброго успіху в недавнім турне по відділах Союзу Українок Канади. Її шляхетна діяльність в українських справах ставить її на п'єдесталь героїні українських жінок. Дай Боже на все добре!

Оля Горегляд.

УКРАЇНСЬКЕ ВИХОВАННЯ

україномовні діти на цьому тратять, бо якраз **їм треба більше** нагод уживати цю мову плинно з ровесниками. І цю прогалину може до великої міри виповнити інтензивна новацька програма. Я бачу, що ті батьки, яких турбує ця проблема, записують і пильно приводять дітей до Пласту. І взагалі, у наших обставинах, щоб дати дітям солідне українське виховання, свідомі батьки мусять переступати й переступають границі парафіяльні, організаційні та всякі інші, використовуючи найкращі українські середовища й заняття для своїх дітей.

„Пластовий Шлях".

Сергій Голубенко

ПОЕТЕСА, ПИСЬМЕННИЦЯ, ЛІБРЕТИСТКА

(З НАГОДИ 125-ЛІТТЯ НАРОДЖЕННЯ ЛЮДМИЛИ ДНІПРОВОЇ ЧАЙКИ)

Творчість Людмили Дніпрової Чайки, складена головно з коротких новель, оповідань, етюдів і мініятюр у поезії і прозі, часом райдужно-безжурних, часом сумовитих, оповитих тонким ліризмом, носить здебільшого повчальний характер і розкриває внутрішній світ авторки, що працювала ввесь час у шкільництві, ціле своє життя присвятила виховній роботі і боротьбу за вищі гуманні ідеали людини вважала головною метою життя кожного.

Народилася вона 20 жовтня 1861 року в селі Карповка на Херсонщині в родині священика о. Олексія Березина і все життя працювала як учителька. Одружившись, стала називатися Людмила Василевська, а свої твори підписувала прибраним ім'ям — Дніпрова Чайка. Літературною діяльністю вона почала займатися з 1884 року і свої перші вірші „Вісточка" і „Пісня" помістила в одеському альманахові „Нива".

Поетичні твори Дніпрової Чайки носять різноманітні впливи. Помітні в них впливи Шевченка, і мотиви народньої пісні, а згодом — модного тоді модернізму. Одні з них передають самі лише враження авторки. Таким є соняшний імпресіоністичний образ лиману. Авторка захоплено споглядає красу навколишнього краєвиду і милується нею:

Ой широко лиман розливається,
Верболозом кругом він квітчається

Над ним сонце ясне усміхається
І по хвилях вогнем розсипається.

Вітрець колиха тихо, з ласкою,
Маківки колиха понад ряскою,

А над нею в воді гуля рибонька:
Очі ясні, сама наче срібненька.

Очерет шелестить — нагинається,
Качки тихо пливуть — не лякаються.

За водою каюк тихо сунеться:
То заверне у бік, то закрутиться.

Поезії Дніпрової Чайки мають переважно повчальний характер. Звертаючись до зіпсованої хибним вихованням дівчини, авторка каже, що хоче говорити з нею, а не з селянкою чи панянкою, кожна з яких має інший духовний світ, намітила мету свого життя і за цю мету змагається:

Не тобі, чорнявая селянко,
Думка ця складається моя.
Не тебе, розкішная панянко,
Щирим серцем привітаю я,

бо хоч

Потом хліб селянка заробляє,
В праці тратить цілі дні свої,
Та зате ж хоч волю серце має,
Та зате ж хоч ніч уся — її.
Цілий вік панянка розкошує,
Бо й на світ родилась панувать,
Їй не тяжко, бо вона й не чує,
Як ту розкіш гірко зароблять.

Натомість та дівчина, яку батько, користуючись нечесно придбаними грошима, тримає вдома без будь-яких стремлінь і прагнень, має долю пташки у клітці:

Ти ж, моя зозуле-жалібнице,
Маєш батька, маєш всю сім'ю,
Що держать тебе, як пташку в клітці,
Доглядають молодість твою.

Авторка показує, до чого веде таке виховання:

Вбога розкіш, що для тебе тато
Поздирав з нещасних земляків,
Вигляда з усіх куточків хати,
Серце рве на тисячі шматків,
Ти ж мовчиш, бо змалечку бездільна
Не здолаєш хліба заробить,
Ти мовчиш, бо серденько безсильне
Не посміє клітки розломить.

І як наслідок —

В'янеш ти без щастя і без діла
Ні з ким думки поділить тобі,
І щороку гаснуть як в могилі
Чесні думи, щирі, молоді.

Вона марніє, передчасно старіє, її серце черствіє без любови до людей і потім усе оточення лютує і засуджує її, але авторка, добре розуміючи, що та дівчина стала жертвою его-їстичного батьківського виховання, висловлює їй щире співчуття і жаліє її..

В нарисі „Плавні горять" білими віршами авторка вказує, що в її оточенні нема відважних людей, борців за вселюдське щастя, кожний дбає лише про себе і свій мізерний добробут. Ці думки збуджує в неї образ великої пожежі за Дніпром. Нарис починається образом зимового вечора в місті:

Смеркало. Вітер утомився цілоденною борнею,
Ізнемігся, заблудився серед вулиць, у безладді
Тихо крутить пил і сміття. Вщух мороз, облига дише,
І важка нога зависла у потомленім повітрі.

І раптом спалахує сліпуча зірниця, „розливається як повінь, в кривавім хвилюванні обіймає аж пів неба". Блиснули вікна сонних будинків. Але в середині жител не чути тривоги і метушні.

„То горять далекі плавні по той бік Дніпра старого,
Що заснув закутий в кригу! Хай горять! Нехай палають!"
говорять збуджені люди. На це ніхто не звертає уваги. Байдуже ставиться до пожежі сонне місто.

Авторка наголошує, що лише збентежену душу приваблює образ лютої стихії, лише той, хто звик до небезпеки, хто прагне до боротьби за вищі ідеали вселюдського щастя, волі і братерства, де ллється праведна кров, де свобода і правда ціняться вище за життя, лише такий звитяжець прагне:

Гей туди, де ллються ріки, ріки праведної крови,
Де горить душа в подіях, де летять побідні іскри
І згоряючи неправда димом стелиться додолу!

Але авторка сумно стверджує, що таких людей тут немає. Тут люди обережні, вони пильнують лише один скарб — власне життя і байдужі до інших скарбів. Вони застигли в своєму мізерному добробуті. Вони ніколи не глянуть угору, вони глухі на заклики.

А заграва в небі згасає, город твердо і тяжко спить, заблудившись у безладді. „Квилить вітер тиху скаргу, очі пилом засипає, а важкий морок стає ще темніший, ще густіший", — пише авторка, даючи прекрасний алегоричний образ пориву небагатьох волелюбних людей до боротьби і загальну байдужість та нерозуміння їх ідеалів для обивательського оточення.

Свої реалістичні оповідання і новелі „Чудний", „Хрестонос", „Знахарка", „Вольтеріянець", „Революціонер" писала Дніпрова Чайка почасти під народницьким впливом з наголосом потреби допомоги темному селянству з боку освічених верств суспільства. Основними темами цих творів є зображення тяжкого селянського життя, побут освічених кіл громадянства, події 1905-1907 років на Україні.

Відома письменниця і своїми текстами до дитячих опер Миколи Лисенка „Пан Коцький" та „Зима і Весна або Снігова краля" і спільно з Софією Русовою та Андрієм Грабенком лібретто опери „Коза Дереза".

Твори Дніпрової Чайки в двох томах вийшли в Києві в 1918-1920 роках. „Вибрані твори" за редакцією і зі статтею Михайла Івченка видруковані в 1929 році у видавництві ЧАС і ще раз у 1960 році в Києві.

Померла письменниця 13 березня 1927 року. Опери Лисенка з її лібретом і тепер виставляються на Україні та силами українців у США і Канаді.

Ангелина Павлик

(З нагоди одержання Шевченківської медалі)

Серед українок, що на 15 Конґресі Українців Канади в 1986 році у Вінніпезі були нагороджені Шевченківськими медалями „за громадські послуги" є ім'я пані Ангелини Павлик з Вінніпеґу, яка в цей час займає позицію кураторки Манітобської Філії Українського Музею Канади.

По професії учителька державної школи, колишня Могилянка (за студентських часів була питомкою Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні і належала до дівочого гуртка Могилянок). Пані Павлик є одною з провідних членок Союзу Українок Канади та має за собою ряд громадських заслуг в загально громадському житті в Канаді.

Походить Ангелина Павлик з Саскачевану з дому ідейних громадян-піонерів громадського руху в Канаді, родини Ортинських з околиці Канора, Саск. Виростала вона в тих часах, коли в Саскачевані довкола Інституту ім. Петра Могили кипів живий громадський рух, коли серед громадян в родинах лунав клич „в освіті наша сила і майбутність", коли найбільш свідомі українські родини будували для своїх дітей український Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні і висилали своїх дітей до Саскатуну для здобування загальної освіти у вищих школах, а до Інституту для доповнення українського виховання.

В тих часах Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні виховав гарне число тодішніх могилянок, які в організації Союзу Українок Канади відограли і зараз відограють провідну ролю, бо пішли вони в життя національно свідомими людьми та понесли цю свідомість широким масам свого народу в Канаді. Ангелина Павлик є одною з них.

Скінчивши в Саскатуні учительський семінар, учителювала в школах в Саскачевані поблизько родинних місцевостей, де допомагала в організаційній громадській праці, навчаючи в українських околицях. Після одруження з А. Павликом, таким самим вихованцем Інституту самостійником, знайшли вони спільну дорогу в праці для свого народу, Церкви, організації, яким посвятили ціле своє життя. Разом виховали родину — четверо дітей, яким дали кожному зокрема вищу освіту загальну та українську.

Багато різних позицій занимала Ангелина Павлик впродовж всього часу, коли ступила в самостійне життя. В Союз Українок Канади вона вступила і була завжди в ньому взірцевою членкою, а далі, однією з його провідних членок, беручи на себе обов'язки, де лише було потрібно. Свого часу була головою Провінційної Екзекутиви в Манітобі, головою відділу ім. Лесі Українки, який при її допомозі був зорганізований. За її стараннням зорганізовано Першу Філію Українського Музею Канади у Вінніпезі, як Манітобську Філію. За часів Централі Союзу Українок Канади у Вінніпезі, від 1932-1954 р.р. виконувала з посвятою в Централі працю касирки.

Ангелина Павлик з особливим замилуванням ставиться до українського народного мистецтва, пройшла чи вивчала самотужки студії про народне мистецтво, походження його з різних частин, одягів, вишивок та ін., зорганізувала професійно Філію Музею, і останніх 10 років вона часто в ньому перебуває, стрічає відвідувачів виконуючи цю працю з посвятою часу праці. Окрема лінія її заслуг у цій ділянці, це виклади про народне мистецтво на курсах в Колеґії Св. Андрея, при навчанні вишивок чи писанок у відділі.

Ще одна ділянка в характеристиці Ангелини Павлик, це її жертвенність для громадських

(Закінчення на 10-ій стор.)

50-пітній ювілей Михайла і Тетяни Педенок

22 листопада 1986 р. православна церква Пресвятої Трійці в Лондоні, Онт. заповнилася друзями, членами хору, приятелями з-поза Лондону і чисельною родиною Педенок і Яремченок.

Настоятель о. Віталій відслужив урочистий Молебень вдячности за здоров'я Михайла і Тетяни Педенок.

Родина Педенок була однією з засновників православної громади в Лондоні, а далі будівничим нового храму. Пан М. Педенко працював у Будівельному комітеті, в управі громади, співав у церковному хорі, а при потребі, дякував. Пані Тетяна Педенко — працьовита членка відділу ім. Кн. Ольги, співає в церковному хорі, в хорі „Золотого віку". Від перших днів існування відділу безперебійно виконує різні обов'язки в управі

І не диво, коли на запрошення родини прибути на Золотий Ювілей подружнього життя тата і мами Педенок прибули чисельно всі з дальших міст Канади і Америки. Таж Золотий Ювілей наших членів є гордістю всіх нас!

Гарно співав хор, линула молитва до Всевишнього з уст о. Віталія, прекрасно читав апостола, син Віктор, а за бабусею і дідусем гордо стояла правнучка Гануся Яремченко і внук Вікі Педенко.

Прийняття відбувалося в залі „Полтава" на оселі „Україна". Господарем гостини був внук Григорій Яремченко, а внук Юрко Педенко вміло, добірною українською мовою прочитав життепис дідуся і бабусі.

Були чисельні привіти від організацій і приватних осіб. Після смачної вечері присутні довго розважалися під звуки місцевої оркестри. Відділ ім. Кн. Ольги цією дорогою бажає своїй членці і її половині ще довгих років у здоров'ї і щасті. Родина склала 20.00 дол. на пресовий фонд „Променя".

В. К.

АНГЕЛИНА ПАВЛИК

справ, чи то у потребах своєї власної організації, чи поза нею. Вона завжди знаходить причину тихо і незамітно причинитися своїм даром для справи. Кожного року вона складає в Різдвяному числі „Променя" вітання і дар, навіть і тепер — у 60-ліття організації, вона поспішила привітати організацію, якій служила такі довгі роки.

Крім Шевченківської медалі, пані Ангелина Павлик була нагороджена грамотами Союзу Українок Канади за довголітню працю. Крім того має довкола себе гурт близьких приятелів та втішається широкою пошаною серед українського суспільства в загальному.

З нагоди такого відзначення, гурт приятелів вітає пані Ангелину Павлик — бажає їй міцного здоров'я та успіхів у всіх її плянах і бажаннях.

Вшанували членку в день 65-ліття

У відділі ім. Кн. Ольги в Лондон, Онт., кожна членка чесно тягне свого воза роками, декілька з членок уже вступили в „Осінь життя", а такі, як пані Роза Ковальчук все ще „молодіє". Не буває обіду, поминок чи іншої оказії, щоб пані Роза не була в кухні або коло столів. Зібралися членки відділу 16 грудня в церковній залі і „несподіванкою", яка витиснула сльозу з очей пані Рози, вшанували її за віддану довголітню працю.

За головним столом членки управи, отець Віталій і добродійка та ювілятка.

Після молитви присуті проспівали Многі літа пані Розі. Гостину проводила пані В. Калюжна, яка подякувала пані Розі за те, що вона щоденно навідується на українську дільницю кладовища, поливає квіти і обходить могилки, побажала кріпкого здоров'я і довгих років. Голова відділу — Віра Яремченко привітала ювілятку і пришпелила їй корсаж. Коротке слово сказав о. Віталій. Присутні вручили пані Розі подарунок, за що вона всім подякувала.

На „Промінь" зібрали 30.00 дол., а пані Роза від себе пожертвувала на прес. фонд 100.00 дол.

На довгі роки, дорога посестро!

В. К.

Подяка і побажання

Засилаю щиро сердечну подяку всім членкам Союзу Українок Канади, Провінційним Екзекутивам, філіям Українського Музею Канади, отцям парохам і всім, які допомогли мені у моїй подорожі по Канаді та в збірках на Музей.

Щиро бажаю Вам і Вашим родинам — здоров'я, успіхів та щасливого Нового Року!

Марія Вакалюк — Реф. Музейної Фундації.

ХВАЛЬНА РЕДАКЦІЄ

З нагоди Вашого 25-літнього ювілею журналу „Промінь" висилаємо наш дар 50.00 дол.

Редакції і всім працівникам бажаємо доброго здоров'я, витривалости і найкращих успіхів.

Василь і Лилія Петрів —
Канора, Саск.

(За припізнене поміщення привіту з минулого року, — редакція просить вибачення).

„Теперішній юнак відскочив би з жахом, якби йому показали його ж портрет у старості. Забирайте ж з собою в дорогу, виходячи з м'яких юнацьких літ у сувору мужність, забирайте всі людські почуття, не залишайте їх на шляху — не піднімете потім!"

Микола Гоголь
(„Мертві душі")

Провінційний З'їзд Союзу Українок в Альберті

Провінційний З'їзд Союзу Українок в Альберті відбувся в складі союзних організацій: СУС, ТУС, С.У.К. і СУМК, 26-27 вересня 1986 року в авдиторії при катедрі св. Івана в Едмонтоні. У п'ятницю вечером о годині 8-ій провінційна голова Розалія Фарина покликала протопресвітера О. Лучака до молитви, а так пана Я. Скрипника до слова. В імені голови СУС на Канаду, А. Мельничука, він склав привіт від Централі та офіційно відкрив З'їзд.

Програму вечора постаралися сумківці. Господар Ґордон Стечишин перепровадив точки українських танків, оркестри і хору молодшого СУМК. Щира подяка сумківцям за участь. Закінчено вечерок у приємній атмосфері при вині й сиром і солодкою водою для молодших.

В суботу 27 вересня у катедрі св. Івана відбувся молебень в присутности Преосв. Владики Івана. Наради почалися хвилинною мовчанкою „За мир у світі", а список кількости мінут мовчанки буде вислано до З'єднаних Націй.

Ключева промова проф. Р. Єринюка на тему „Наша візія на майбутнє" зрушила всіх до серйозного думання. Він сказав, що нам треба дослідити хто ми є й що сподіватися у нашій будучинні, хто ми будем за десять років, і яка доля малих парафій, Якщо будемо розуміти наше минуле, то будемо розуміти теперішнє. Наша Церква буде така засильна, як стан Українців Самостійників — ТУС, С.У.К. і СУМК. Координація всіх сил створить тягліть, що передамо своїм дітям. Українська культура не може існувати без Церкви, а Церква тримає нас українцями.

Протопресвітер Д. Лучак промовляв по обіді на тему: „Виховання молодого покоління". Питав: — „що з'їзд варта без молоді?". Молодь відгукнулася, що Церква є для нас, не ми для Церкви. Чи ми могли б мати науки релігії для цілої родини. Чому нема сумківця на церковнім заряді? Ми потребуємі вашої помочі, а ви нашої.

В цей час складові організації розійшлися на окремі наради. Союз Українок почав свою сесію хвилиною мовчанки, щоб всі глибоко подумали про мир на світі. Союзу Українок прапор стояв напереді, а за столом засіли дванадцять бувших голів і почесна голова — пані А. Токарик і пані М. Цьона, від Централі. Протокол з'їзду з 1984 року прийнято як надруковано в журналі „Промінь" з квітня 1985 року, сторінка 12. Сесію провадила Р. Фарина.

ЗВІТ ГОЛОВИ Р. ФАРИНИ: Це перший раз, що Провінційна Екзекутива була вибрана на два роки; здається, що це є добра постанова. У 1985 році влаштувалося семінар-майстерню для складових організацій СУС замість з'їзду. Перевела 22 місячних зборів із секретаркою Ф. Пелех видрукували й розіслали 10 обіжників. Багато разів мала запрошення на різні оказії по відділах, де склала привіт від управи. В 1985 році Пров. Управа видала почерез університет одну стипендію М. Копінецьові з Гвайт Горс, а у 1986 році видала стипендії Любі та Оксані Дзвініці. Цього року післали Г. Горнофлюка до „Освіти" й трьох діточок Приймич з Торгилд до „Київського гаю". Управа рішила видати дяківський збірник „Ірмологіон",

Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади на Альберту в 1985-86 р.р. Едмонтон.

що його опрацював проф. С. Єременко, як проєкт 1000-ліття хрещення України. Сердечна подяка йому за посвяту. Проситься відділів придбати цього збірника для своїх парафій. Також управа найняла пані Н. Боднар та панну О. Васильців, щоб вони вишили ікони на двох хоругвах, котрі вживалися на святкування 1000-ліття в Едмонтоні, а А. Особа пошила й викінчила їх. Дуже щира подяка членкам. Пані А. Емська зайнята вишиванням облачення митрополитові як подарунок на 1000-річчя. Пані Д. Янда старається ткані підризники священикам та церковні рушники на 1000-річчя. Велике признання їй. Дні Спадщини відбулися знову в Едмонтоні у місяці серпні. Український павільйон доглянули, як минулими роками, жіночі організації С.У.К., ОУК, ЛУКЖ при помочі БУК під патронатом КУК. Весняний чай та виставку у 1985 р. присвячено „Рік Молоді". Пров. голова СУМК — Даруся Сліпчук провадила програмою, у якій брала участь молодь з різних парафій. В 1986 році на чаю була виставка українських одягів різними стібами з різних частин України. Були різні зустрічі з посадником Л. Дікуром і етнічними групами міста Едмонтону, щоб справити „Колчерал Полесі" для міста. Це була перша така поліса на Канаду. Буде створена Культурна Дорадча Комісія до Міської ради.

Звіт пані А. Сенів, як голови Філії Музею С.У.К. при катедрі св. Івана: В місяцях липні та серпні, музей є відкритий кожної неділі, від 2-ої до 5-ої год. вечора, де членки музею або працівники дають свою обслугу. Тури шкільні або приватні відбуваються за домовленням, які доглядали Е. Верхомин, М. Лазарук, А. Сенів, М. Прокопів й Е. Прокіпчук. Кляси українського вишивання відбувалися по 8 тижнів, два рази на рік, які викладала А. Емська. Під час святкування 100-річя Українського Жіночого Руху мали виставку тканя, вишиття, кераміки й різьби в Провінційнім Музею Альберти міста Едмонтону. В Різдвяну пору ми при помочі католицьких жінок вбрали ялинку в українському стилі в цім самім музеї. На святкування Українського Дня в Стоні Плейн музею демонтрували вишивання й тканя. Під час весняного чаю 1985 року мали виставку різних килимів, а 1986 р. виставили різні одяги, закуп від пані Васької та дари п-ва Виндикїв. Кожного року маємо виставку під час Днів Спадщини в Едмонтоні. Кожного року осінньою порою влаштовуємо виставку й продаж картин українських художників. Пані Д. Янда викладала лекції тканя в різних місцях Канади й зорганізувала студентів тканя до Бенф школи, де інструкторками були: М. Микитяк (1985 р.) і Н. Хриптул (1986 року). Музей закупив 17 речей, а багато речей були подаровані; грошеві пожертви $3,000.00.

Заряд музею на 1986-7 роки: Марія Лазарук — голова, А, Сенів — уступивша голова, Е. Прокіпчук — перша заступниця голови, Ю. Саламандик — 2-га заступниця голови, Д. Янда — 3-тя заступниця голови, М. Прокопів — секретарка, Ф. Романчук — касирка, О. Ганночко, А. Емська, Й. Михайленко, О. Гарасимів, Н. Боднар і Е. Верхомин — членки управи.

Приходу за два роки — 39,432.96 дол. Розходи — 32,320.52 дол. На руках — 27,461.62 дол.

Звіт референтки „Променя": М. Лазарук — нам треба постійно заохочувати молодших членок передплачувати й читати наш журнал. Передплата цього журнала як дарунок приятелям або на уродини, є надзвичайно добра думка. Висилати привітання, оголошення або дописи про діяльність у відділі.

Звіт референтки Золотого Віку — С. Гриник — Виконувала працю призначено мені й багато часу присвятила Товаристві Старшого Віку при катедрі св. Івана.

Проєкт для Крайової Управи СУМК — М. Фербей. СУМК потребує фінансів для видання своєї історії, тому Пров. Управа на Альберту зайнялася проєктом скульптур — українські танцюристи „Пара" й „Наталка" — праця широкознаного мистця Джон Вівер. Вдайтеся до М. Фербея, телефон 469-1652, Едмонтон. Як член Надзірної ради СУМК, мені було дуже приємно займатися продажем цих скульптур.

Звіт референтки садочків — Леона Бриджес — Відшукала записів попередніх референток і перевірила анкети, щоб побачити, котрі відділи мають садочки. Лише один садочок при катедрі св. Івана є під опікою Союзу Українок на Альберту-Брит. Колюмбію. Щоб заохотити відділи створити садочки, Пров. Управа рішила заплатити половину коштів приїзду до Едмонтону членці або особі спонсорованою відділом відвідати садочок при катедрі св. Івана. Управа також рішила подарувати приміники „Збірник для дітей" та „Програма для садочку" до садочків, котрих референтка відвідає. Я прочитала список і адресар Едмонтонських садочків. Лише одна особа з Гефорду, Саск. звернулася до мене й я радо їй порадила.

Фінансовий звіт — Ф. Тарновець — За два роки, прихід — 86,376.98 дол., розходи — 72,885.15 дол., на руках з початку — 6,358.77 дол. на руках тепер — 19,850.60 дол. Прихід від відділів на хоругви — 837.00 дол.. Хоругви будуть коштувати около — 4,000.00 долярів.

Провінційна Екзекутива на 1986-87 роки: Лелія Зубріцька — голова, Розалія Фарина — уступивша голова, Надія Гиманик, Анна Томнюк, Катерина Рожак, Софії Павлюк, Джун Ґушатий, Брента Гавриш — заступниці голови, К. Рожак — рекордова секр., Анна Кравець — рекордова секр., Шерол Мойсей — касирка. Референтки. шкільництва — Галя Маріянич, референтка СУМК — Олександра Гоголь, СУМК проєкт і Дитячий Театр — Мирослава Фербей, реф. садочків — Леона Бриджес, реф. мистецтва — Анна Емська, реф. „Променя" — Анна Кірилчук, реф. архівів — Юстина Мойсей, реф. Золотого Віку — Анна Особа, реф. Статус жінок — Фавзія Мазуренко, культ.-освітня реф. — Катерина Чернявська. Контрольна комісія: — Фіона Тарновець, Софія Гриник, Марія Лазарук — голова Музею.

На полудневій спільній сесії звітували: пані О. Цьона і пан Г. Горнофлюк про „Освіту", пані Н. Доброліж — про українську двомовну програму в Едмонтоні, пані А. Звоздецька — про намічені святкування 1000-річчя хрещення України. добр. Н. Крищук — про видання історії СУМК, Б. Мельник — про розбудову Інституту св. Івана і Е. Гарасимів — про конференцію молодих православних мужчин в червні і намірені пляни, придбати більше число молодих ТУСівців.

Пані Янда піднесла справу критичного положення школи тканя в Бенфі і радила, щоб всі організації зобов'язалися о фінансову піддержку та підготовку студентів на літні курси тканя.

Слідувала широка дискусія над цими важними справами і багато цінних думок було розглянено.

Катерина Рожак — секретарка з'їзду.

PLANS TO RETAIN AND DISSEMINATE UKRAINIAN CULTURE
IN OUR ORGANIZATIONS, AND THE CANADIAN SOCIETY
SOCIETY

FUTURE PERSPECTIVE OF INTERMEDIATE BRANCH MEMBERS

PRESENTED BY: VICKY PUSHKA

There are times I feel very, very old!

There are times I feel very, very young!

However, today this being my "First Conference", I must be the youngest CYK Member to get enough courage to speak in front of such a distinguished audience.

I respect and love Our Organization CYK, I admire you as Members of Our National Association, and I feel that I am amongst friends and fellow members who will understand and overlook my inadequacies or approach as a Speaker. Nevertheless, many issues have to be addressed that are of great concern to us all, so in the words of a Comedian and Talk Show Host, Joan Rivers... "LET'S TALK"... HOW DO WE DEFINE U K R A I N I A N CULTURE? Symbolically, to many of us it may mean and represent many things, for instance;

ART: Could mean Paintings, Etchings or Woodcarvings.

ARCHITECTURE: Could mean Sculpture.

UKRAINIAN EMBROIDERY: Could mean Weaving, or Ukrainian Costumes.

PYSANKY: Could mean Traditional Easter.

UKRAINIAN CHRISTMAS: Could mean Baking or Cooking.

UKRAINIAN MUSIC: Could mean and represent in Song and Dance Ensembles.

UKRAINIAN BOOKS: Could mean Historical or Literary.

RELIGIOUS CULTURE: Could mean Liturgical Music or Christmas Carols.

Then of course there is our UKRAINIAN LANGUAGE, which is the most important in our cultural heritage. If these ideals are to be retained they must not be changed in order that we may be able to pass them on to our future generations of Ukrainians.

My parents were born in Ukraine, immigrated to Canada in 1894. Even though they endured many hardships during their lives, they were always cognizant of their Ukrainian Cultural Heritage, and most important, they never forgot or gave-up their Religious Beliefs. They always considered themselves as Ukrainians first and Canadians second. This is why we as one family of the Ukrainian Orthodox Community have the great responsibility to continue working for the retention of our cultural heritage in Canada.

I would like to emphasize that we as Intermediate CYK Branch Members know who we are. We are strong Ukrainians who work together in fellowship as active participants in the Community, in our Church and in our Organizations. However, it is a fact that regardless of our desires and good intentions this sector of women are diminishing in NUMBERS and MEMBERS of CYK. WHY IS THIS HAPPENING? IS IT A LANGUAGE PROBLEM? IS THERE A LACK OF COMMUNICATION? or could it be that our methods are out-dated and need a new approach in disseminating vital information to the Membership At-Large?

Without sounding critical, I would like to share my personal views and touch on comments and viewpoints of our Younger Members, THE SO CALLED MIDDLE AGE GROUP. These are some of the observations and comments that need to be addressed. Remembering that our aims and goal is to make every effort to "Retain and Disseminate Our Ukrainian Cultural and Educational Identity". Firstly, in our Organizations and secondly, to inform and project a strong image of ourselves as Ukrainian Canadians in our Canadian Society. Lines of communications must therefore, be one of our "Major Problems". WHAT CAN WE DO TO IMPROVE THEM? Below, I have drawn a triangle and divided it into three levels, COMMUNICATION, ORGANIZATIONAL IMAGE and GOALS. Beside each word/words I have printed what it means or what should be the end effect.

COMMUNICATION — Open Line of Communication is Vital,

ORGANIZATIONAL IMAGE — Our Attitudes — Our Respectability nad Our Confidentiality,

GOALS — Planned Programs — Setting Priorities and Better Time Management.

If we would use this chart as a simple guide-

line, it could result in the following:

A. Better Input from our Members.
B. Create a Teamwork Ethic.
C. Give us Better Productivity.

To sum it up, "IT IS NOT HOW HARD YOU WORK, IT IS HOW WELL YOU WORK". Please keep this pyramid in mind because I will be referring to it from time to time as it applies to our Organization.

As we all know, we live in a world of computerization and advanced technoligical know how. Everyone wants more time for leisure and with their families, therefore we have to make changes to adapt to these technoligical changes to carry out our programs that need our undivided attention. TIME SAVINGS IS A MUST!!

Our youth and our members are involved in many other activities, and we need to exercise "Better Time Planning".

I do not believe that not knowing the Ukrainian Language is an excuse or reason for not attending our organizational functions or our Church. "There Must Be Other Issues"!

Language Classes are made available to all of us, in our Community Centers, Institutes, Universities, and more recently KYK has initiated classes for both young and old, who wish to learn the Ukrainian Language. We do know that some controversial issues do arise re attendance between the Orthodox and Catholic Students, but all I can say is that "We cannot live in a vacuum", and that it is the responsibility of the parents and churches to instill the ORTHODOX FAITH, but Language is Universal.

We have, but to reflect on many of our past and present leaders who have and are actively participating and are voluntarily giving their time and efforts to this Organization today, and continue to give us the direction we need, to carry on. Many of these leaders were students at our Ukrainian Institutes, and we should be proud and grateful to them.

However, at times detrimental and negative criticisms do exist in our Organizations. This does not contribute to the IMAGE MAKING IDENTITY! Every effort should be made to correct this problem, and change it to POSITIVE ATTITUDES, which should result to ACTIVE PARTICIPATION of Members versus Members or Youth not attending.

From a business point of view, Consultants as Guest Speakers, are often invited to speak to Corporations or Small Businesses, these Speakers are paid at least One Thousand Dollars per day or Three Hundred Dollars an hour just to expound on the virtues of T E A M W O R K, MOTIVATIONS AND POSITIVE ATTITUDES.

How often, have we heard comments such as these? Our Ministers or Clergy are too old, some do not speak or understand the English Language, and do not communicate effectively with our youth and our members. If such comments are being discussed at our Executive Meetings, then soon everyone is talking negatively, and our children are exposed to negative matters. This does not only constitute a Breach of Confidentiality, but a lack of respect to Our Church and Our Ministry.

WE MUST NOT LAY BLAME ON ANYONE, but instead disseminate POSITIVE ATTITUDES and POSITIVE INFORMATION. *"WE ALL HAVE AN IMAGE TO UPHOLD"!!*

There are times that many of us feel that one of the reasons that we do not take an active part in the discussions at our Meetings is that, we do not have adequate indepth knowledge of our aims, goals and current events of Our Organization CYK, and in fact the whole SUS ORGANIZATION. How should we go about correcting this?

Our Journal 'PROMIN' is one way, it has excellent content and reports which supplies us with vital and informative information on the activities of our CYK Branches and other National Organizations. It is also now becoming more and more bilingual. Every MEMBER OF CYK should be subscribing to OUR JOURNAL 'PROMIN'.

Our NEWSLETTER from the Nationl Office has recently developed an excellent format, bilingual, however only a very few of our CYK MEMBERS subscribe to this important link of Communication with our National Office.

The only problem, however is the TIME it takes to read this newsletter at our meetings coupled with our own reports, does not allow the Local Branches enough time or the opportunity to discuss the important issues, or to take action on the directives from the National Executive. It is, therefore imperative that every Member of the NATIONAL, PROVINCIAL AND LOCAL BRANCH EXECUTIVE MEMBERS receive a copy of this Newsletter, in fact it would be nice to see every CYK MEMBER subscribing.

Then there is our Church Periodical THE HERALD, which every Church Member of the Ukrainian Orthodox Congregation should be receiving through their Annual Church Dues. If

this is done, then we should be receiving another link to communication about our Organizations, specifically OUR CHURCH.

"WE MUST RETAIN AND DISSEMINATE OUR PRESS TO EACH AND EVERY MEMBER, IT IS A VITAL LINK TO COMMUNICATIONS", one suggestion to do this would be to explore the ways and means of sending out all THREE PERIODICALS at a "Package Price". The advantages of such a suggestion would be:

A. Membership would be better informed;

B. Substantial savings on mailing and labour costs;

C. And, an increased subscription would in turn guarantee the revenues needed to continue these Three VITAL PERIODICALS.

To finance and proceed with such a Project in itself is a difficult task, however if we could start by first holding a "TWO-DAY EDITORIAL WORKSHOP" with all the Editor's, Assistant Editor's, Support Staff and Board of Directors of each Organization present. Not only could the exchange of ideas between them take place, but ideas of their members could be included. For example the subject matter that I was asked to speak on, could be discussed and implemented. Just imagine if each year this Workshop were to be held in a different province, and hosted by our Organization Members in this region. We could invite the entire Membership of all our Organizations to take part in the discussions as well as observers. Then consider this possibility, having a Banquet where all the proceeds or funds realized would go towards this Project.

Often many concerns are raised as how to inform our youth and others of our Ukrainian Culture and Heritage relating to the past, present and future. One possibility would be to produce a Documentary in the form of an Audio Visual Presentation. We must have many pictures, slides and materials in our archives to draw from. Many of us have seen on television a mini series documenting World War II events. The narrator interviews Military Leaders, Government Leaders, etc. giving their account of the events that took place, this type of content is historical, educational and factual.

The possibility of us using such a format for disseminating information about all Our Organizations is not only educational, but is necessary. Do we have the resources for such a Project you are probably asking? Of course we do, not only personal resources in our Members, but we have the Resaurces from our own MUSEUM, The Ukrainian Museum of Canada. To begin such a Project we must first form a Committee with PAID EXPERIENCED PEOPLE, who know and understand the ins and outs of such a Production, to do a Cost Analysis and to apply for Government Grants. The opportunities are there for us, we just have to utilize them. So maybe the time is now to set-up a "Joint National Financial Committee", who could meet and review their budgets and set-out priorities of funding various Projects of these kind in order of their importance and maybe then, we would become A BETTER AND HEALTHIER UKRAINIAN COMMUNITY IN A CANADIAN SOCIETY. We all know that Resolutions are easily made, but much more difficult to institute because of insufficient funding and planning.

Let us face these problems TOGETHER, surely our CAUSE is much greater than our HURTS AND DISAPPOINTMENTS.

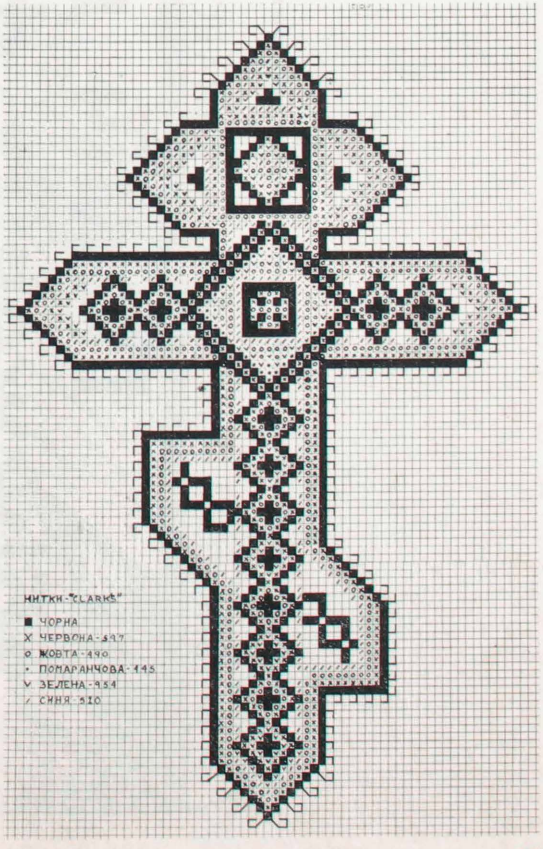

$1-БІЛЬЙОНОВА СПЕЦІЯЛЬНА КАНАДСЬКА ЗБІЖЖЕВА ПРОГРАМА.

Поміч для збіжжевих фармерів

Особлива канадська збіжжева програма несе канадським фармерам $1-більйонову допомогу. Цей почин, проголошений прем.-мін. Б. Малруні, є досі найбільшим, що його який-небудь канадський уряд виготовив для фармерів.

Це є державна програма, яка охоплює всеканадські потреби. Вона допоможе поправити низькі ціни збіжжя і олійного насіння, що їх спричинили грошові субсидії Європейської спільноти з одної сторони, а США з другої.

Перших 300 мільйонів долярів будуть виплачені збіжжевим фармерам і фармерам олійного насіння вже цієї зими. Решту 700-мільйонів виплатять їм на весні. Подробиці цієї історичної програми є такі:

1. Ви скористаєте, якщо в 1986 році вирощували пшеницю, ячмінь, овес, жито, мішане збіжжя, соняшник на олію або льон. Ця допомога охоплює також породисте (підіґрід) насіння, кукурудзу й ячмінь, що мають високий відсоток вологости та кормове збіжжя.

2. Фармерам, які одержали зимову збіжжеву стабілізаційну винагороду за 1985/86 урожай кукурудзи, сої і озимого збіжжя, вислано вже відповідні аплікації.

3. Всі інші продуценти, які відповідають нашим вимогам, повинні одержати відповідну анкетну форму в таких установах:

- Бюрах парляментарів,
- Місцях, де продукують і продають корм (фід милс),
- Бюрах Фармерської Кредитової Корпорації,
- Бюрах Міністерства Аґрикультури й Дослід-

- Бюрах Міністерства Аґрикультури й Дослідних Станціях,
- Елеваторах.

Ви також можете виповнити й вислати нам купон, що є внизу, а ми перешлемо Вам анкетну форму. Зробіть це негайно.

Реченець аплікації кінчиться 31 березня, 1987 р.!

Канадський уряд є зобов'язаний забезпечити сильну та живучу аґрикультуру, як частину державної економії. Спеціяльна канадська збіжжева програма є частиною того зобов'язання.

TO: The Administrator
Special Canadian Grains Program
Agriculture Canada
Ottawa K1A 1J3
Phone: (613) 957-7078

Please send me the Special Canadian Grains Program Application Form.

NAME: _____

ADDRESS: _____

PROVINCE: _____ POSTAL CODE: _____

Government of Canada Gouvernement du Canada

Canada

з нагоди 60-літнього ювілею

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Провінційна Екзекутива Союзу Українок Східньої Канади

з нагоди 60-ліття Союзу Українок Канади щиро сердечно вітає Крайову Управу на чолі з головою Анною Холод, редакторку „Променя" Наталію Когуську, Провінційні Екзекутиви та все членство по цілій Канаді.

Особливо вітаємо основоположниць нашої організації та складаємо їм належне признання. Клонимо голови в пам'ять усіх членок, які відійшли у вічність.

Закликаємо сучасних членок завзято продовжувати корисну працю наших попередників. Ідімо такою дорогою, якою вказувала нам Наталія Кобринська, піонерка Жіночого Руху. „Підняти себе, свої народні й громадські права й обов'язки, це не заслуга, а обов'язок усякої розумної людини".

Стіймо на почесній службі нашому народові у своїй Православній Церкві. Працюймо з'єднані ідеалами християнської любови ближнього в повній співпраці з вирозумінням та з пошаною одна до одної.

За Провін. Екзекутиву Союзу Українок Канади:

Орися Сушко — голова,
Анна Грицик — кореспонд. секр.

з нагоди 60-літнього ювілею

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

щиро і сердечно поздоровляю в цьому році редакцію і всіх працівників журналу „**Промінь**".

Щасти Вам Боже добрим здоров'ям і добрими успіхами у Вашій праці!

Засилаю мою передплату - чек на 50.00 дол. 15.00 дол. на передплату, а 35.00 дол. на прес. фонд журналу на 87-ий рік.

З глибокою пошаною,

Надія Сміюха — Портедж ля Прері, Ман.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
У ВИНДЗОР, ОНТАРІО

З нагоди Діямантового Ювілею
60-ліття

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ЩИРО ВІТАЄ

Централю Союзу, Провінційні Екзекутиви, Редакцію журналу „Промінь", Управи та все наше Членство. Засилаємо якнайкращі побажання дальших успіхів на добро нашої Православної Церкви, Українському Народові і на добро нашої Країни.

Слава і Честь Піонерам!

На Многії Літа!

Аделя Мілько — голова, **Оля Друль** — секр.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ПРОМЕНЯ"

Василь Сташин, Суррей, Б. К. — замість квітів під час похорону дружини	$50.00
Відділ ім. Софії Русової — Кемсак, Саск.	35.00
Родина пок. В. Бельзюка (20.00 дол. на кліше)	30.00
Відділ ім. Лесі Українки — Фовм Лейк, Саск.	25.00
Відділ ім. С. Стечишин — Келовна, Б. К.	25.00
Відділ ім. О. Кобилянської — Витків, Саск.	20.00
О. Боднар — Міссіссага, Онт.	20.00
М. Савченко — Торонто	20.00
Добр. Л. Удод — Суррей, Б. К.	20.00
Анна Іванусь — Ґронлід, Саск.	10.00
Текля Кудрик — Ватсон, Саск.	10.00
Стефанія Кульба, Монтреал	10.00
Анна Сурмач — Меріквил, Онт.	10.00
Катерина Юрків — Гаєс, Саск.	10.00
Марія Вакалюк — Ванкувер	10.00
Марія Горин — Чиливек, Б. К.	9.00
Докія Корпан, Едмонтон	5.00
М. Татарчук, Торонто	5.00
Параня Шарановська — Суррей, Б. К.	5.00
Антонія Дутка, Вінніпеґ	5.00
Д. Кириченко, Гемільтон	5.00
Оксана Гунько, Монтреал	5.00
Людвина Зюбрак — Принц Алберт, Саск.	5.00
Я. Парсон, Торонто	5.00
С. Войтович — Суррей, Б. К.	5.00
Добр. Єлисавета Василів	5.00
М. Байдак, Монтреал	3.00
А. Добромил, Монтреал	2.00

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Т. Сидоренко, референтка „Променя у відділі Доньки України в Монтреалі (раніше 5) — 2
Ірина Гоменюк, секретарка відділу ім. Ольги Кобилянської в Годсон Бей, Саск. — 2
Марія Сохацька — референтка „Променя" у відділі ім. Олени Пчілки, Норт Бетелфорд Саск. — 1
Марія Лазарук референтка „Променя" у відділі Союзу при катедрі св. Івана в Едмонтоні — 1

Складаємо найщирішу подяку референткам і всім тим, що допомагають журналові фінансами-пожертвами.

Особливо дякуємо за придбання нових передплатниць. Нових читачок щиро вітаємо.

Редакція.

НАШИМ ДІТЯМ

Вірші Тараса Шевченка

Он гай зелений похилився,
А он з-за гаю виглядає
Ставок, неначе полотно,
А верби геть понад ставом
Тихесенько собі купають
Зелені віти...

Кобзар

Вітер віє-повіває,
По полю гуляє.
На могилі кобзар сидить
Та на кобзі грає.
Кругом його степ, як море
Широке, синіє;
За могилою могила,
А там — тільки мріє.
Сивий ус, стару чуприну
Вітер розвіває;
То приляже та послуха,
Як кобзар співає.

Весна

Встала й весна, чорну землю
Сонну розбудила,
Уквітчала її рястом,
Барвінком; укрила;
І на полі жайворонок,
Соловейко в гаї
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічають...

Садок вишневий

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугатарі з плугами йдуть,
Співаючи ідучи дівчата,
А матері вечерять ждуть.
Сім'я вечеря коло хати,
Вечірня зіронька встає.
Дочка вечерять подає,
А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.
Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх;
Сама заснула коло їх.
Затихло все, тільки дівчата
Та соловейко не затих.

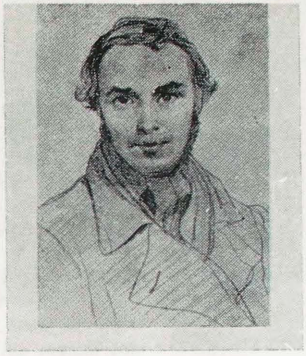

Шевченко - художник

Багато читали ви про Кобзаря, багато його віршів знаєте напам'ять. Тут ми хочемо розповісти вам про Шевченка-художника.

Тарас Шевченко ще в дитинстві мав неабияку охоту до малювання. Дбайливо збирав різні малюнки і копіював їх. Кликали, бувало малого Шевченка друзі: „Тарасику, ходи до нас, в квача (берка) пограємо чи в схованки". А він часом відповідав: „Ви грайтеся, а я малюватиму". Малював Тарас різних звіряток. Коли на стінах, коли на папері, а часом і на піску паличкою. Малював він і своїх друзів. Впізнавали себе діти в тих малюнках і тішилися.

За своє коротже життя Тарас Шевченко створив понад 1200 художніх творів, але не всі дійшли до нас.

Багато малюнків Шевченка розповідає про моменти з його життя, інші мають свою цікаву історію створення або ж є ілюстраціями до творів Кобзаря чи інших письменників.

Автопортрет, виконаний на папері пером, Шевченко подарував своїй знайомій Варварі Рєпніній під час перебування в Україні в 1843-1844 р.р.

Творчі образи у Тараса Шевченка, як поета і як художника, доповнювали один одного. Іноді малярські твори передували літературним. Малюнок „Сліпий" виконано в 1843 році, а поему „Сліпий" було написано в 1845 році. Малюнок може ілюструвати такі слова поеми:

„Отак на улиці, під тином,
Ще молодий кобзар стояв
І про невольника співав,
За тином слухала Ярина..."

До числа найкращих художніх творів Шевченка входять офорти, цебто рисунок виконаний спочатку на металі, а потім відбитий на папері.

Серед них виділяється серія з шести рисунків під назвою „Живописна Україна". Вона складається з краєвидів „У Києві", „Видубицький монастир у Києві", творів побутового жанру — „Судня рада", „Старости", „Казка" та офорт на тему з історії України — „Дари в Чигирині 1649 року".

Важкою подією було для Т. Шевченка заслання. Але, незважаючи на заборону писати і малювати Шевченко однак малював. Він часто зустрічався з казахами, бачив їх тяжке життя. Шевченко перший правдиво, з глибоким співчуттям і любов'ю відтворив життя та побут поневоленого казахського народу.

Багато ще інших картин намалював Тарас Шевченко про людську недолю, про кривди, що чинили пани, гноблячи бідний люд.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

60-літний Ювілей Відділу Союзу Українок при соборній громаді св. Івана в Едмонтоні

День 26 серпня 1926 року, буде все пам'тний для відділу Союзу Українок при катедральній громаді св. Івана в Едмонтоні, бо в той день заснувалося жіноче товариство, з ціллю працювати на користь своєї рідної Православної Церкви і для добра свого українського народу.

Святкування 60-ліття відділу відбулося величаво і врочисто в неділю 24 серпня, 1986 року. Прибули достойні гості і численно членки та прихильники відділу в числі 350 осіб.

Свято почалося в неділю рано Службою Божою і панахидою за померлих членок товариства в катедрі св. Івана. Того самого дня в 5-ій годині по полудні знову зійшлися членки і гості до катедри на відправу святочного молебня. Всі святочні відправи очолили: — Владика Іван і настоятель катедри протопресв. Дмитро Лучак, що також присвятив проповідь членкам Союзу Українок.

Опісля присутні перейшли до катедральної авдиторії на святочний бенкет і відповідну святочну програму. Заля була прибрана квітом-маком, а на сцені великий напис 60 — На многі літа. Перший головний стіл прикрашений гарним ювілейним тортом, що був удекорований золотим смолоскипом і свічками.

Входячи в залю, гостей записували сумківки — Моника і Меланя Романчук. Членки Ювілейного Комітету проводили членок і гостей до призначених столів. При головному передньому столі сиділи: голова ювілейного комітету — К. Гарасин (також господиня бенкету, Владика Іван, протопресв. Д. Лучак, добр. Юстина Лучак, голова відділу — А. Томнюк, посадник міста Едмонтону — Л. Дікур, пані Б. Брайнт — заст. міністра культури на Альберту, Анна Холод — голова Союзу Українок на Канаду, А. Мельничук — голова СУС на Канаду, Р. Фарина — голова Пров. Екзекутиви С.У.КК. на Альберту, М. Елков — голова громади св. Івана, П. Елков, В. і Й. Дженис — історик відділу, Г. Янішевська і В. Шандро — основательки відділу, п-во Ю. Токарек (Анна Токарек — почесна голова С.У.К.).

Господиня, К. Гарасин, привітала гостей і покликала протопресв. Д. Лучака проказати молитву, а Владику Івана поблагословити. Слідувала святочна програма ювілею. Анна Томнюк — голова відділу, привітала присутніх і побажала доброго вечора. Слідували привіти: Посадник міста Едмонтону Лаврентій Дікур дав признання членкам відділу за величезну працю при нашій громаді і також загальній суспільній праці міста Едмонтону. Від міста Едмонтону посадник Л. Дікур вручив пропам'ятну плиту з нагоди 60-літнього ювілею, голові відділу Т. Томнюк. Анна Холод — голова С.У.К., гість зі Саскатуну, привітала від Крайової Екзекутиви Союзу і всього членства. Бажала, щоб членки розвивали організацію та щоб подбали про молодих членок новими способами і нови-

ГОЛОВИ ВІДДІЛУ ВІД 1926-1986 рр.

Перший ряд зліва направо: Катерина Гарасин, Анна Мельник, Софія Василишин, Анна Данилович (два рази), **Анна Томнюк, Тетяна Лазарович, Розалія Говда, Дарія Янда, Емма Вархомин;**

Другий ряд: Филис Кругляк, Надія Боднар, Софія Гриник, Іванна Дженіс, Розалія Фарина (два рази), **Анна Скуба, Наталка Фарина і Джеральдина Наконечна.** Відсутні на знимці: **Варвара Шандро і Ізабела Бойко-Даркович.**

Анна Холод, голова Союзу Українок Канади, друга з ряду, вручає відзнаку почесного членства відділу голові Катерині Гарасин. Зліва Анна Томнюк вітає вшанування ювілятки.

Посадник міста Лаврентій Дікур вручає голові відділу пані Анні Томнюк ПЛЕКАРД (емблем) признання.

На кріслі: **Гафія Янішевська,** почесна членка **і Анна Томнюк,** голова — виконують церемонію краяння ювілейного торта.

Зліва направо: **Катерина Гарасин, Слава Фербей, Анна Томнюк, добр. Юстина Лучак, Іванна Дженіс, Ольга Ганночко.** Відсутні: **Марія Прокопів і Филіс Кругляк**

ми програмами. Андрій Мельничук — голва Союзу Українців Самостійників дав признання жіноцтву нашої організації за невтомну і велику працю в наших громадах. Розалія Фарина— голова Провін. Екзекутиви Союзу Українок на Альберту, привітала відділ, як найсильніший відділ в провінції Альберти.

Михайло Елков — голова катедральної громади дав признання товариству за велику силу, морально й фінансово в нашій громаді.

Опісля Іванна Дженис, історик 60-ліття, переповіла коротку історію відділу у цікавій, статистичній формі. Для розваги, сестри Лавриня (Осачук) Фербей і Вівіяна Осачук (з Вінніпегу) виконали на бандурах дует українських мелодій. Громада вечора прийняла цю мистецьку точку щирими оплесками.

Приступлено до відзначення почесних голів відділу: Анна Томнюк — голова, представила всіх членок до відзначення та висловила признання за їхню працю. Анна Холод вручувала цю спеціяльну відзнаку — Смолоскип з діямантом.

Відзначені почесні голови: Анна Данилович, Ема Верхомин, Катерина Гарасин, Тетяна Лазарович, Софія Гриник, Розалія Ґовда і Гафія Янішевська.

Далі приступлено до відзначення ПОЧЕСНИХ ЧЛЕНОК відділу почесною грамотою, яку вручувала Р. Фарина — голова Провін. Екзекутиви на Альберту. Відзначені почесні членки: Ольга Ганночко, Марія Лазарук, Люба Ґреґорі, Надія Боднар, Наталка Фрина, Наталія Базюк і Ольга Лукомська.

Далі за 50 років членства в Союзі Українок Канади

ГОЛОВНИЙ СТІЛ. Зліва направо: **Розалія Фарина** — голова, *Beth Bryant* (from Prov. Government), **добр. Ю. Лучак, о. протопресв. Д. Лучак, Владика ІВАН і посадник міста Лаврентій Дікур.**

відзначено грамотою: Марію Чарнецьку і Еву Ханасик. Грамоти вручила Анна Холод — голова С.У.К.. Слідували відзначення членок за 25-літ приналежности до відділу при катедральній громаді св. Івана в Едмонтоні. Голова відділу представила членок, а К. Гарасин вручила кожній відповідну грамоту і відзнаку — „Смолоскип" з роком 86. Відзначено: Галю Федорків, Віру Єринюк, Валентину Романчук, Марію Тодорук та Ольгу Грушку.

Далі відзначено старших членок відділу за їх вклад в господарській праці нашого відділу. Голова відділу покликала членок, а добр. Ю. Лучак вручила грамоти слідуючим: Катерині Самиці, Варварі Шандро, Марії Цвіклевич, Парасці Малицькій, Анні Особі, Еві Ханасик і Марії Мандрик.

По закінченні відзначувань пані Анна Томнюк подякувала присутнім за увагу і участь у звеличуванні нашого ювілейного свята. Особливу подяку склала господині — пані Ейлейн і членству парафії св. Антонія та мужчинам за приготування бенкету і за порядну обслугу цього вечора. Також подякувала молодим артистам-бандуристкам за виступ. Особливу подяку склала Ювілейному Комітетові: голові— К. Грасин, добр. Ю. Лучак, Й. Дженис, О. Ганночко, Ф. Кругляк, М. Фербей, М. Прокопів та А. Томнюк.

Протопресв. Д. Лучак зложив свої гратуляції членкам відділу за величезний вклад праці в катедральній громаді св. Івана, і проказав кінцеву молитву, а Владика Іван дав своє благословення.

Приступлено до урочистого кряння ювілейного торта. Функцію сповнили: оосновательки відділу — Гафія Янішевська (96 років) і теперішня голова відділу — Анна Томнюк. На закінчення відспівано „Достойно є...". Членки подали торт і каву, а гості ще довго сиділи й розмовляли та згадували про минулі роки в товаристві.

Леся Івасюк.

Відзначення членок С.У.К. та Храмове свято громади Православного Собору св. Покрови у Вінніпезі

В неділю 19 жовтня минулого року відбулося величаве Храмове свято громади собору св. Покрови, поєднане з відзначенням членок Союзу Українок відділу ім. кн. Ольги, що трудилися для добра Церкви, громади та організації 25 років і більше.

Свято почалося Службою Божою, яку відслужив у відсутності Митрополита Василія, архипресвітер д-р о. Ф. Керніцький в сослуженні настоятеля собору прот. С. Семотюка і о. Кравченка. Прислужували під час Служби Божої як вівтарники два студенти Колегії св. Андрея.

Під час Служби Божої співав чудово соборний хор під керівництвом пані О. Мельник .

По прочитанні Св. Євангелії, архипресвітер д-р Ф. Керніцький виголосив глибкозмістовну проповідь, а па Службі Божій хор відспівав всім присутнім соборянам і гостям „Многоліття". По тому всі присутні перейшли до відновленої соборної авдиторії. За головним столом зайняли місця всечесні отці, добродійки, визначні гості та голова громади пані Марія Кушнірик. На прохання голови громади, архипресв. д-р Ф. Керніцький поблагословив страви, а соборний хор відспівав „Отче наш".

По споживтю смачного обіду архипресвітер д-р Ф. Керніцький привітав громаду від імені Української Православної Консисторії короткими повним змісту словами. Відтак представники сусідніх православних парафій і організацій зложили привітання і щирі побажання всього найкращого громаді в день Храмового свята. Пані Соня Бейзик — голова Провінційної Екзекутиви Союзу Українок прив'тала і висловила признання громаді та жіночому товариству, особливо об'єднаному у С.У.К., відділові ім. Кн. Ольги за їх працю.

Жіночий лхор „Боян" під керівництвом панни В. Лукашенко дуже зворушливо відспівав молитву до Богоматері. Цей же хор пізніше у програмі заспівав чудово ще дві народні пісні.

Пані Л. Онуфрійчук, яка вела програму, прочитала імена членок, що відійшли у вічність, а всі присутні заспівали їм „Вічная пам'ять". Вона рівнож викликала пань, коротко перечисляючи їх працю у відділі, а голова Провінційної Екзекутиви С.У.К. (пані С. Бейзик) вручала їм грамоти як признання за 25 років і більше невтомної, щирої, відданої і жертвенної праці у відділі на честь, славу і користь Церкві і громади. Слідуючі пані були відзначені: Діана Бабинчук, Ірина Деда, Марія Зайцев, Стефа Керелюк, Марія Ковальчук, Віра Ковальчук, Василина Кутна, Марія Кушнірик, Емілія Луценків, Надя Окрушко, Галина Онуфрійчук, Соня Пелех, Марія Равлюк, Галя Хім'юк, Катерина Шот і Анна Юрійчук.

Головну доповідь виголосил апані добр. Керніцька, яка в докладній і зрозумілій формі представила історію високотворчого руху українського жіноцтва і як підтвердження тієї діяльности представила нововидану книгу п.н. „Півстоліття на громадській ниві", і заохочувала всіх її набувати і читати.

Прелегентка також вручила шпильки-відзнаки С.У.К. новим членкам, паням: Ользі Барт, Шерен Друль, Лесі Мекеран, Валентині Носворді, Ользі Олескій, Галі Освалд, Лілі Сороковській і Тетяні Савченко.

Настоятель собору прот. С. Семотюк вручив почесні грамоти і дарунок книжку „Півстоліття на громадській ниві", авторства пані Н. Когуської трьом паням за їх

(Закінчення на стор. 29)

ВІДІТНІТЬ ЦЕЙ КУПОН І ЗМЕНШІТЬ КОШТ ВАШОГО ПАЛИВА.

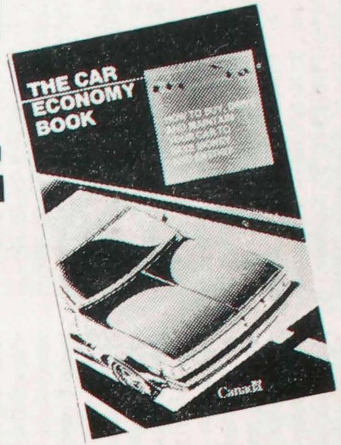

Канадці зуживають для своїх авт більше палива, ніж на всі інші потреби. Тому добре знати, як можна, вживаючи авто, заощадити енергію і гроші.

Книжка The Car Economy подає допоміжні інформації, як купувати, вживати та утримувати Ваше авто.

Користаючи з фахових порад у цій книжці, Ви заощадите гроші, і зменшите забрудження повітря (полушон), а заразом це буде полегша для наших природних багатств.

Зробіть перший крок сьогодні

Напишіть за вашим безплатним примірником, виповнюючи і висилаючи нижче залучений купон.

The Honourable Marcel Masse
Minister of Energy, Mines and Resources

Canada

FREE. The Car Economy Book.

The Car Economy Book
Communications Branch
Energy, Mines and Resources Canada
580, Booth Street
Ottawa, Ontario K1A 0E4

Please rush my copy of The Car Economy Book.

Name _____

Address _____

_____ City _____

Prov. _____ Postal Code _____

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

Відділ ім. Кн. Ольги — Лондон, Онт.

В неділю 14 грудня 1986 року після Служби Божої всі члени відділу С.У.К. ійшли до парафіяльної залі, де відбулися наші Річні збори в присутности о. Віталія та 36 членок відділу, а також були присутні 7 осіб (члени громади). Голова відділу пані Олена Семенюк привітала всіх присутніх та попросила о. Віталія проказати молитву. Одно-хвилинною мовчанкою вшановано пам'ять членок відділу, які відійшли у вічне життя. Для ведення зборів вибрано пані О. Співак — голова, В. Новицька — секретарка.

Наступили звіти: голови відділу та урядниць. На протязі року ми сходилися на 2 засідань та 7 зборів. Відбулися імпрези, а саме: Свято Лесі Українки та Свято Героїнь, симпозіюм С.У.К. Східньої Екзекутиви, вислали делеґаток на пленарну конференцію у Ванкувер, брали участь в 47 з'їзді Східньої Екзекутиви С.У.К. в Гамільтоні, приймали голову Музейної Фундації — пані Марію Вакалюк. Назначили два проекти на відзначення святкування 1000-ліття. Перший проект — вишивання повного облачення для священика і це буде власністю громади, і цей проект уже є в стадії виконання.

Другий проект — одягти два манікени в одяг св. Володимира і св. Ольги, яка є патронаткою нашого відділу. Після виконання будуть поміщені в нашому Музейному куточку, який є по-мистецькому оформлений. Придбали два гарні вишиті рушники для церкви. Дякуємо пані Є. Близнюк. Готовили обіди: Заговини, Місійна Служба Божа, панахида по сл. п. Архиєпископа Миколая, прощали о. Бову та зробили прийняття о. В. Метулинському і його добродійці. Відвідали о. Михайла Фляка, який тяжко хворий, а рівнож поздоровили його з днем ангела. Приготовили обіди на Поминальну неділю та на Св. Тройцю, а також на громадський пікнік, та декілька поминальних обідів. Зробили два базарі. В неділю продвали печиво, пиріжки, вареники. Був зроблений фільм Великодних свят, де брали участь наші членки і діти. Сестриці, а особливо пані М. Слюсар, гарно і вміло декорували в церкві. Відвідували хворих по домах і шпиталях. Референтка до „Променя" висилала передплати та дописи. Диригентом хору є членка відділу — пані Орися Арматрант, а в хорові співають члени відділу.

В Недільній та Українській школах вчителює добродійка Метулинська.

Стан каси. Перебрано з 1985 року — 619.71 дол. Прихід в 1986 році — 14,943.03 дол. Розхід в 1986 році — 15,049.05 дол. Залишилося в касі — 513.70 дол.

До церковної каси передали 10,000.00 дол.. Опісля пані О. Семенюк подякувала всім урядницям за виконання своїх обов'язків, о. Віталію і добродійці Надії за поради і всім жінкам за підтримку.

Склад управи на 1987 рік. — О. Семенюк — уступивша голова, В. Яремченко — голова, О. Співак, А. Ноженко — заступниці голови, В. Калюжна — секретарка, В. Новицька — скарбник, Ол. Тищенко, Г. Кошман, В. Кошман, Т. Педенко — господині. В. Калюжна — референтка до „Променя", Н. Кузьменко — делеґатка до місцевого КУК, О. О'Сулеван, Н. Шульга — Суспільна опіка, добр. Метулинська — культурно-освітня референтка, О. Співак, М. Ющенко, Р. Ковальчук — Контрольна комісія, М. Слюсар, Т. Панасейко, Н. Шульга — сестриці, О. Семенюк — Музейний куточок.

Ново-обрану управу вітали: О. Семенюк, Іван Ноженко — голова громади і бажав гарної співпраці. Настоятель прот. Віталій подякував уступившій управі за їх працю та побажав новообраній управі найкращих успіхів, співпраці, любови, дружби і мою особисту підтримку. Обрана голова — В. Яремченко подякувала за довір'я.

Віра Новицька.

Відділ ім. Княгині Ольги Стінен, Саск.

Річні збори відділу, відбулися 14 грудня 1986 р. в залі під церквою, в присутності 18 членок. Пані Марія Курковська, голова, відкрила збори привітанням присутніх і покликала на молитву „Царю Небесний", після молитви хвилиною мовчанки вшановано пам'ять покійних.

Предсідницею зборів була пані Марія Курковська, секретаркою — Анна Ковальчук. Секретарка перечитала протокол з минулих Річних зборів, як також з діяльности відділу за 1986 рік. По цім слідували звіти управи і комітетів. Голова в своїм звіті щиро подякувала членкам за гарну співпрацю і кооперацію та закликала до дальшої праці. Пані Адонія Козменюк представила фінансовий звіт, пані Анелька Цуркан від Контрольної комісії повідомила, що фінансові рахунки провірені і одобрені. Пані Франя Гунька від комітету купування, пані Василина Стеранка, мистецтва і хору. Референтка добродійна, пані Анелька Цуркан займається збіркою Червоного Хреста і на Інститут сліпих та посилає картки поздоровлення і співчуття. Пані Адонія Козменюк звітувала від господинь кухні, і всім щиро подякувала, що дуже старанно всі сповняють свої обов'язки. Церковний комітет дбає про чистоти і красу Божого Храму, так само і в долішній частині, весною насаджують багато квітів біля церкви.

Діяльність за 1986 рік: — відбуто 7 місячнжх зборів, 2 засідань і одні Річні збори. На зборах читається коресподенція і обіжники. Членки ходили колядувати разом з членами громади. Так само відвідали членів з колядою в Ґейтвей Лодж в Канорі, Саск. Мали розігравку і бінго після пирогової вечері. Брали участь на загальному фрі маркет. Пані Катерина Лаб'юк гостила в нас на вечірку вшанування трьох членок на їх день уродин 75-ліття і вище і одну членку з 25-літтям праці при відділі. Були на нарадах про організацію С.Ф.Ж.О. в сусідньому відділі, так само в Ґаєс, Саск, як пані М. Вакалюк від фундації Музею мала відвідини. Дали нагороди дітям Рідної школи. Робили пироги для дітей на оселі „Тризуб". Дали печиво до Ґейтвей Лодж на їх чайне прийняття. Також дали поміч на одно весілля і один похорон. Наш спільний хор брав участь в парафії Ґвайт Біч на їх Храмовому святі, так само на ювілейній програмі в парафії Годсон Бей.

В Ґаєс окрузі відбувся цікавий проект коронування королеви, котре відбулося тут в Стінен. 6 дівчат в віці 13-19 років з різних парафій Ґаєс округи. Отже, ми охоче продавали білети, і так само продавали білети до Музею і для Пров. Управи. Мали спільний обід на Новий Рік після Богослуження, спільне свячене і загальне По-

минальне Богослуження. І так само кілька обідів (Пат Лак) чи перекусок, після Богослужень, з причини деяких зборів, на яких прот. Є. Стефанюк і делегати з інших парафій були присутні.

При нагоді Храмового дня, громада відсвяткувала 40-ліття громади св. Димитрія. На пам'ятку були роздані стяжки всім присутнім. Гість о. М. Заліщук мав дуже поучаючу доповідь. Після промов було висвітлено кілька цікавих фільмів. Продали 19 книжок „Півстоліття на громадській ниві". Щотижня з сусідніми громадами далі продовжуємо проби співу і релігійні науки під проводом о. Є. Стефанюка, а хором диригує Василина Стеранка.

Наш відділ покупив потрібні речі до церкви і в долішню залю в сумі 525.00 дол. Учительці за Рідну школу —400.00 дол. Пожертви до Музею — 1,000.00 дол. Теле Міркл — 50.00 дол. Хор „Ластівка" — 50.00 дол. Оселя „Тризуб" — 50.00 дол., журнал „Промінь" — 25.00 дол. Сповнили бюджет до Централі, 10 членок передплачує „Промінь". Фінансовий звіт: — лишилося в банку з 1985 року — 4,232.55 дол. Прихід за 1986 рік — 3,894.38. Розхід за 1986 рік — 3,341.83 дол. Залишилося в банку — 4,785.10 дол.

Заряд на 1987 рік. Марія Курковська — голова, Адонія Козменюк —заст.голови, Анна Ковальчук — секретарка, Анелька Цуркан — заст. секр. Анелька Королюк — фінансова секретарка і касирка. Контрольна комісія — Антоніна Корпан, Анелька Цуркан і Франя Гунька. Господині кухні — Адонія Козменюк, Парася Ґурська, Віктоя Королюк, Надя Боднарек, Франя Гунька і Наталя Розтоцька. Церковний комітет — Марія Вігнан, Марія Курковська, Анна Парасюк і Анна Чегорська. Добродійна референтка — Анастасія Анака. Комітет купування продукт'в — Орися Лозинська, Анастасія Анака, Анелька Цуркан, Франя Гунька, Надя Боднарек. Сестриці — Гелена Жмут, Орися Лозинська і Анелька Цуркан. Референтки: Єлисавета Цуркан — „Промінь", Василина Стеранка — мистецтва і займається Рідною школою. Членки відділу бажають редакції журналу „Промінь" найкращих успіхів в 1987 році.

Анна Ковальчук — секретарка.

Витків, Саск.
Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори відділу відбулися 16 грудня 1986 року в домі пані Марії Стокалко у присутності 13 членок. Голова відділу Гедер Бюзяк відкрила збори і попросила перевести молитву; відтак слідувала хвилинна мовчанка за покійних членок.

Звіт секр. дала Даруся Ткачук. Звіт касирки прочитала Рут Гриневич. Звіт цілої річної праці висловила — Даруся Ткачук. Впродовж року відбулося 5 зборів, виповнили бюджет до Централі. Кілько членок їздили колядувати. Відсвяткували Новий Рік великою вечерею з музикою. Мали день Великоднього печива у Норт Белтелфорд. Відсвяткували Проводи з обідом і Зелені свята. Дві членки брали участь у хорі на концерті Геритедж — Членки найняли майстра Івана Іванчука покрити всі стіни знадвору і також пофарбувати в середині. Посилаємо до „Променя" і Музею грошові пожертви у пам'ять покійних членок. Післали 25.00 дол. як допомогу для молодого хору „Ластівка" до Саскатуну. Посилаємо картки побажань до лікарні і даємо квіти для хворих членок. Видавали обіди або перекуски під час похоронів.

По відправах у Церкві все пробуємо мати „Пат Лак" обід що виходить успішно. Відсвяткували День подяки з обідом. Влаштували пирогову вечерю з музикою. Продавали і купували білети на Музей і приємно нам написати, що наша голова Гедер Бузяк виграла 500.00 дол. з цих білетів Музею. Кожного року передаємо їжу до Зеленого гою у Вакав на закінчення з відправою і концертом на оселі.

Діти покійної Мами, членки Михайлини Ґоян подарували електричну піч до жін. товариства ,де покійна була дуже зичлива і працьовито членка від молоденьких літ.

Збори наші в'дбуваються по хатах у членок за порядком азбуки. На цей вечір наших Річних зборів, всі членки попривозили різне печиво і їжу до пані Марії Стокало як також букет квітів. Це було для п-ва Стокалків 58-річнжця подружжя. Хоч її чоловік в лікарні для старших, то все ж ми купили квіти і дали Марії.

НОВИЙ ЗАРЯД НА 1987 Даруся Ткачук — голова, Славка Стокалко — заст. голови, Савеля Іванчук — секр., Савеля Бузяк — заст. касирки. Рут Гриневич — касирка. Контрольна комісія: Джені Свистун і Ширлей Ґоян. Комітет телефону — Ширлій Ґоян. Комітет проєктів — Дженет Свистун. Кореспонд. секр. — Галя Іванчук.

Фінансовий звіт з 1985 року. У касі залишилося — 5,195.00 дол. Приходу у 1986 р. — 11,685.34 дол. Розхід — 7,483.18 дол. у касі залишилося — 4,782.87 дол.

Ганя Є. Іванчук — кореспонд. секретарка.

У першу болючу річницю упокоєння дорогого і незабутнього мужа, батька і дідуся, бл. п. Михайла Перожака, який залишив нас у глибокому смутку 27 березня 1986 року. Схиляємо наші голови, кладучи китицю живих квітів на його могилу й у світлу пам'ять покійного складаємо 25.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Дружина **Анастасія Перожак,** Брентфорд, Онт.
Дочка **Галя з родиною,** Нью Йорк, США.
Син **Мирон** з родиною, Гамільтон, Онт.

— — —

У світлу пам'ять мого мужа Григорія Шнурка, замість квітів на його могилу висилаю 15.00 дол. на журнал „Промінь".

Ольга Шнурко з родиною — Торонто, Онт.

— — —

На св'жу могилу добр. Теклі Куліш, яка упокоїлася 22 грудня 1986 року, кладемо китицю нев'янучих квітів і в незабутню її пам'ять засилаємо 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Володимир і Євгенія Рудько, Брудергайм,, Альта.

— — —

Складаємо нев'янучий вінок у незабутню пам'ять бл. п. Івана Ґабриша з Гефорд, Саск. —упокоївся 14 лютого 1963 року в його незабутню пам'ять засилаємо 10.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять

Діти — **Михайліна і Роман Дем'янюк,**
Кемрось, Альберта.

— — —

Замість квітів на могилу нашого дорогого тата, бл. п. Василя Дем'янюка — упокоївся 2 лютого 1977 року в Ню Вестминстер, Б. К., складаємо нев'янучий вінок і даруємо 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Діти — Роман і Михайліна Дем'янюк,

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У п'яту річницю смерти дорогого мужа, батька і дідуся, ніколи незабутнього бл. п. Михайла Лаврика — упокоївся 23 січня 1982 року, замість китиці квітів на його могилу Анна Лаврик з дітьми засилаємо 50.00 дол. на „Промінь". Так само пожертвували в пам'ять покійного 200.00 дол. на фонд хрещення України. Покійному вічна пам'ять!

Дружина Анна з дітьми — Бирлінгтон, Онт.

— — —

У світлу пам'ять дорогої мами, бл. п. Михайлини Гоян, діти покійної кладуть китицю квітів на свіжу могилу та засилають 25.00 дол. на журнал „Промінь".. Вічна їй пам'ять!

Сестра Розалія Никіфорук,
Шервуд Парк, Альберта.

— — —

Складаємо китицю квітів на свіжу могилу нашої дорогої приятельки, бл. п. Анни Савчук, яка упокоїлася 9 грудня 1986 року у Келгари, Альберта, в її пам'ять складаємо 20.00 дол. на журнал „Промінь". Родині висловлюємо щире співчуття.

Марія і Митро Митран,
Келовна, Б. К.

— — —

У річницю впокоєння моєї дружини, добродійки Марії Стефанюк — 20 березня, складаю замість квітів у її пам'ять пожертву на „Промінь" в сумі 25.00 дол. Милосердний Господь хай її не забуде та дасть їй щасливе життя в Царстві Небесному, де немає туги, але життя безконечне.

Вічна їй пам'ять!

Прот. Є. Стефанюк.

— — —

Кладу нев'янучий вінок у незабутню пам'ять мужа Сема Хаби, який відійшов від нас 17 лютого 1976 року. Замість квітів на його могилу, засилаю 20.00 дол. на журнал „Промінь".

Дружина Анна Хаба, діти, внуки і правнуки,
Редвотер, Альберта.

— — —

У незабутню пам'ять мого мужа, д-ра Бориса Стукало, замість китиці квітів складаю дар на журнал „Промінь" в сумі 17.00 долярів.

Валентина Стукало, Гавкстон, Онт.

— — —

У незабутню пам'ять Анни Дучак, а також у пам'ять Анни Савчук, замість квітів засилаю 25.00 дол. на журнай „Промінь". Покійним хай буде вічна пам'ять!

Єлена Коваль, Келгари, Альберта.

— — —

У першу річницю смерти мого мужа, батька і дідуся, бл. п. Михайла Боєчка, який упокоївся 1 березня 1986 р., кладу нев'янучий вінок на його могилу та засилаю 50.00 дол. на журнал „Промінь", якого він так щиро любив читати.

Дружина Анна і син Стефан Боєчко,
Радвей, Альберта.

— — —

На могилу нашої покійної добродійки Розалії Фик, що упокоїлася в Келовні Б. К. 7-го листопада 1982 року, в її незабутню пам'ять складаємо 25.00 дол. на журнал „Промінь". Покійній хай буде вічна пам'ять!

Анна і Стефан Боєчко — Радвей, Альберта.

— — —

У першу річницю упокоєння нашої дорогої дочки Наталі Антонійчук, яка відійшла у вічність 11 лютого 1986 року, складаємо в її пам'ять 25.00 дол. на журнал „Промінь".

Родичі Анна і Володимир Петрів,
Мелфорт, Саск.

— — —

Відділ ім. Лесі Українки в Бюкенон, Саск. складає 25.00 дол. на журнал „Промінь" замість квітів на свіжу могилу дорогої членки, бл. п. Стефанії Дутчак, яка відійшла на вічний спочинок 12 вересня 1986 року. Вічна їй пам'ять!

Ірина Скорець — голова, Анна Олійник — секр.

— — —

Замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої членки Анелі Вережак, щирої працівниці при церкві й у відділі, яка упокоїлася 16 січня 1987 року, жіноче товариство, відділ ім. О. Басарабової в Гефорді, Саск. засилає 25.00 дол. у її пам'ять на журнал „Промінь". Родині висловлюємо щирі співчуття.

Савеля Гарах — голова,
Оля Смитанюк — референтка.

— — —

У незабутню і світлу пам'ять нашого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Івана Панчука кладемо китицю нев'янучих квітів на його могилу і засилаємо 150.00 дол. як наш дар на журнал „Промінь".

Дружина Доротея Панчук, син Орест Панчук, син Теодор Панчук, дочка Анна Ґобіл, дочка Савеля Ендерсон і їх родини.

— — —

На свіжу могилу бл. п. Дори Колюк — упокоїлася в грудні 1986 р., членка кружки Ривердил, в якому Дора працювала при відділі ім. О. Кобилянської в Саскатуні, замість квітів даруємо 20.00 дол. на журнал „Промінь". Покійній Дорі вічна пам'ять!

Щирі співчуття складаємо родині.

Анна Чуй — голова кружка,
Марія Калин — касирка,

У шосту річницю упокоєння моєї дружини Анни Крим'янської — упокоїлася 31 березня 1986 року в Ст. Кетеринс, Онт. у її світлу і незабутню пам'ять складаю на журнал „Промінь" 25 00 дол. Хай канадська земля буде їй легкою. Вічна їй пам'ять!

Муж покійної Анни — **Володимир Кримлянський,** Ст. Керетинс, Онт.

— — —

На свіжу могилу бл. п. Варвари Павлюк, яка упокоїлася 4 грудня 1986 року, членки Бронскил кружка, в якім покійна працювала при відділі ім. О. Кобилянської в Саскатуні, зберігаючи про неї добру пам'ять, замість квітів засилаємо 25.00 дол. на „Промінь". Вічна їй пам'ять!

Родині висловлюємо щирі співчуття.

Кароля Завидюк, голова кружка,
Василина Букурак, касирка.

— — —

У першу річницю смерти дорогого брата, бл. п. Едварда Голубця, який відійшов у вічність 26 жовтня 1985 року в Саскатуні. Добру пам'ять про нього зберігаємо у наших серцях, разом з молитвами за спокій його душі, складаємо в пам'ять покійного 10.00 дол. на „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Сестра **Ольга** і швагер **Іван Левицькі.**

— — —

У світлу пам'ять членки, бл. п. Юлії Присяжнюк, як упокоїлася в жовтні 1986 року, проживши 86 рок'в, членки Ривердил кружка, де працювала при відділі ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні, складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу і засилаємо 20.00 дол. на „Промінь". Вічна їй пам'ять. Родині покійної висловлюємо співчуття.

Анна Чуй — голова кружка,
Марія Калин — касирка.

— — —

На свіжу могилу бл. п. Ольги Гладун, яка упокоїлася в місяці січні 1987 року, відділ Союзу Українок при катедральній громаді в Едмонтоні, замість квітів складає в пам'ять покійної 10.00 дол. на „Промінь".

За відділ: **А. Сенів** — голова,
Л. Івасюк, секр.

— — —

Ривердийл кружок при відділі ім. О. Кобилянської в Саскатуні засилає 20.00 дол. на фонд журнала „Промінь", як нев'янучий вінок на могилу членки нашого кружка, бл. п. Марії Вівчар, яка упокоїлася в 1986 році. Покійній Марії вічна пам'ять! Родині висловлюємо наше щире співчуття.

Анна Чуй — голова кружка,
Марія Калин — касирка.

— — —

На свіжу могилу бл. п. сестри — Михайлини Ґоян, яка упокоїлася 22 вересня 1986 року, засилаю пожертву на нев'янучий вінок у її світлу пам'ять. Дорогій сестрі, сотвори Господи вічную пам'ять.

Розалія Никіфорук — Шерву Парк, Саск.

— — —

Централя Союзу Українок Канади в Саскатуні, висловлює щирі співчуття касирці Централі — Одарці Галалай, з приводу упокоєння її дорогої мами, бл. п. Марії Натишак, упокоїлася у Віндзорі, Онт. дня 24 червня 1986 року. Вічна їй пам'ять!

Марія Цьона — секретарка.

— — —

Централя Союзу Українок Канади в Саскатуні, висловлює щирі співчуття рекордовій секретарці, пані Марії Кенащук з приводу упокоєння її доні, бл. п. Ілейн Еткінсон — упокоїлася в Едмонтоні дня 10 січня 1987 року.

Вічна їй пам'ять!

Марія Цьона — секретарка.

— — —

У третю річницю упокоєння мого дорогого мужа, тата і дідуся, який відійшов від нас у вічність 30 січня 1984 року з його світлу і незабутню пам'ять складаю на нев'янучий вінок 50.00 дол. на „Промінь". Покійному вічна пам'ять!

Сумуюча дружина Анна Якимишин і діти, — Вестін, Онт.

— — —

У першу сумну річницю упокоєння мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Івана Бурдейного, який упокоївся 13 березня 1986 року, кладемо китицю пахучих квітів на його могилу й у світлу його пам'ять засилаємо 25.00 дол. на журнал „Промінь". Хай Господь оселить душу покійного у Царстві Своїм. Вічна йому пам'ять!

Дружина **Докія Бурдейна,**
син **Василь з родиною** — Брентфорд, Онт.

Бл. п. добр. Текля Куліш Редвотер, Альберта

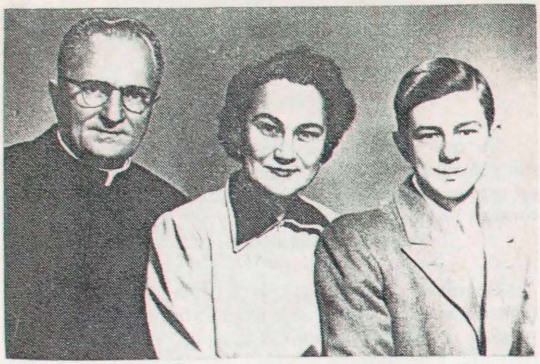

Дня 22 грудня 1986 року упокоїлася на 70-ім році свого життя добродійка Текля Куліш, дружина покійного о. Івана Куліша.

Добродійка Текля Куліш народилася в Україні в місті Сокіль, в Галичині в родині Гуменів. В 1938 році Текля одружилася з Іваном Кулішем, який в той час, як інженер працював в одній компанії в Польщі.

В 1948 році Іван і Текля прибули до Канади і по чотирьох роках, бо в 1952 році, о. Іван Куліш став у рядах нашого духовенства, — священиком Української Православної Церкви в Канаді. В 1975 році о. Іван Куліш упокоївся в Бозі, а рік пізніше упокоївся їх одинокий син Ростислав, який довший час був хворий. Добродійка Куліш залишилася сама.

Добродійка Куліш, як дружина священика, як мати й як громадянка, була глибоко релігійною людиною; була вона також активною серед жіноцтва при громаді Пресв. Трійці у Редвотер, Альберта; як також виконувала обов'язок дяківства в громаді.

Під час похорону проведено збірку на нев'янучий вінок, якою зайнявся о. Олександер Паламарчук. Із зібраної суми 225.00 дол. приділено 115.00 дол. на „Вісник", а 110.00 дол. на журнал „Промінь". Дехто з присутніх на похороні склав пожертву на потреби місцевої церкви. Хай Господь оселить душу покійної в царсві небеснім. Вічна їй пам'ять!

Отець Ол. Паламарчук.

Бл. п. ЄВГЕНІЯ КОЗЯР

У суботу, 8-го листопада в соборі Зіслання Св. Духа в Ріджайні, Саск., свящ. О. Гупка відслужив Панахиду у пам'ять Бл. п. Євгенії Козяр, яка упокоїлася 18 жовтня 1986 року в Лос Анджелес, у Каліфорнії.

Євгенія, дочка Михайла й Йосифи Демчуків, народилася 1898 року в селі Трофановка, повіт Коломия в Галичині. Прибула вона в Канаду з батьками малою дівчиною, жила в Вінніпезі, де ходила до школи, і можливо була першою українською стенографісткою у Вінніпезі. Євгенія була активною в хорах, драмі, концертах, грала на мандоліні. Коли УГПЦК організувалася 1918 р., вона була призначена допомагати п-ві Михайлові Стечишинові, якому поручено обов'язок приготовляти хартію для Церкви. Він уживав бібліотеку Вінніпезького Правничого Суспільства, щоб переписувати артикули і брав з собою Євгенію робити записки.

Євгенія зустрілася з Петром Козярем на Новорічній забаві і до року вийшла заміж за нього. Вони обидвоє впірнули в народне українське життя. На початку 1920-их років, молодята й донечка, Ванда, переселилися до Реджайні, Саск., де Петро докінчував правознавство, і тут за їх стараннем засновано культурне товариство „Просвіта" 1922 року, де почалася народня праця як: драматичні вистави, хоровий спів, мандолінова оркестра, концерти, доповіді і так далі. В усіх цих підприємствах Євгенія була провідницею, і протягом багато років вона була диригенткою хорів. Коли заснувалося товариство Союзу Українок Канади, то жіноцтво в Реджайні було першим, що вступило у відділ з Євгенією, як першою головою.

За пару років родина Козяр переселилася до міста Канора, Саск., де П. Козяв заснував адвокатську канцелярію, і тут вони продовжували культурно-громадську працю. Але, під час депресії Євгеня вернулася до Реджайни, де дістала працю в „Саскачеван Гвіт Пул". У Реджайні вона вчила українську школу, зорганізувала мандолінову оркестру, і працювала з новозорганізованим

СУМК-ом. Вона редагувала „Сумківський Голос" перший рік (потім став частиною „Українського Голосу"), і цей том річника „Сумківського Голосу" вона подарувала до Українського Музею в Саскатуні, де він тепер знаходиться.

Під час Другої світової війни, пані Козяр переїхала до Ванкуверу, але знову вернулася до Канори, зараз же по війні і знову пірнула в народню працю. 1955-58 р.р. вчила спів на оселі „Соняшний купіль" (тепер — „Тризуб" біля Канори). 1966 року вона їздила з делегатками з Канадської Національної Жіночої Ради до Ірану, як членка Союзу Українок.

Слабе здоров'я примусіло Євгенію продати свою хату в Канорі і вона доживала свій вік з доньками в Лос Анджелес, Каліфорнія. Одначе вона приїжджала щоліта до Канади в гості, як також на лікування.

Євгенія Козяр упокоїлася в Бозі 18 жовтня, 1986 року в Лос Анджелес, Каліфорнія. Її муж, Петро, упокоївся 1964 року в Канорі, а дочка Віра, упокоїлася в Лос Анджелес, яких два роки тому.

Євгенія залишила в глибокому смутку дочку Ванду з мужем, як також дві внучки й зятя.

Зарядженням Панахиди і дописом опікувалася кума

і довголітня приятелька, пані Марія Корпан в Ріджайні, а родина зложила гроші, яких розділено так: 50.00 долярів — на „Український Голос" (включаючи кліше), 25.00 долярів на журнал „Промінь", 25.00 долярів — на „Вісник" і 25.00 долярів на церкву в Реджайні.

Хай Милосердний Господь оселить душу покійної Євгенії між праведними. Вічна їй пам'ять!

Марія Корпан.

Сп. п. Раїфта Лакуста

Після короткої недуги відійшла у вічність 19. XI. 1986 року сл. п. Раїфта Лакуста на 90-му році трудолюбивого життя.

Раїфта народилася на зеленій Буковині в селі Зеленів в родині І. і М. Грицюк. До Канади приїхала 1928 року і тут вийшла заміж за Івана Лакусту з села Станівці в Горішніх, також з Буковини, який виїхав ще 1912 р. Прожили вони разом до 1978 року.

Подружжя жило спочатку в Іроквой Фалс, потім на господарстві (фармі) у Вірджіл, Онтаріо, через 11 років, а в кінці у місті Сейнт Кетеринс через 22 роки.

Раїфта була свідомою українкою-патріоткою. Була вона основницею парафії св. Юрія в Сейнт Кетеринс, а також активною членкою і бувшою головою у відділі Сюзу Українок Канади.

Не жалувала покійна гроша на церковні і громадські цілі і старалася всім допомогти в міру її можливостей. За це тішилася пошаною і любов'ю громади, яка численн віддала покійній останню прислугу.

Чин похорону відслужив о. Г. Мельник у православній церкві св. Юрія в Сейнт Кетеринс, а тіло покійної спочило на українському православнім кладовищі на оселі „Київ" в Оквіл, Онт., біля її мужа Івана.

Покійна залишила в смутку сестру Стефанію з мужем Миколаєм Ґавдун, трьох сестрінків з родинами та братанича її мужа Івана Хаб'юка.

Вічна пам'ять вірній дочці Буковини Раїфті, хай канадська земля буде їй легкою!

Т. Г.

Бп. п. Анна Шевців

З глибоким жалем ділимося сумною вісткою з рідними і друзями, що 14 вересня 1986 року після короткої недуги на 78 році свого трудолюбивого життя, відійшла від нас на вічний спочинок наша дорога Мама.

Анна Шевців, з дому Смоляк, народилася 20 травня 1907 року в Україні, Галичина, село Королівка, район Борщів, Тернопільська область. 1927 року Анна приїхала до Канади до своєї тітки Василини Журавінської в Едмонтоні. В 1929 році вийшла заміж за Михайла Шевціва і прожила з ним щасливо до його смерти 1976 року. Бог поблагословив їх двома дітьми: сином Зеновієм та дочкою Стефанією.

Анна Шевців була люблячою Мамою і була лагідної вдачі, завжди допомагала родині і своїм приятелям.

Тіло покійної поховано на цвинтарі св. Михаїла. Залишила покійна в глибокому смутку сина д-ра Зеновія з дружиною Сильвією і дочку Стефанію (всі в Едмонтоні) та одну сестру в Україні.

Замість квітів на її могилу складаємо пожертву на пресовий фонд української преси: Українські вісті, Український Голос, Новий шлях та журнал „Промінь".

Нехай канадська земля буде їй легкою, а Господь нехай оселить її душу там, де всі праведні спочивають. Вічна їй пам'ять!

Діти.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК І ХРАМОВЕ СВЯТО ГРОМАДИ У ВІННІПЕЗІ

(Продовження зі стор. 22)

особливий труд і віддану працю, а саме: пані Барії Бан, що була довголітньою працівницею і учителькою дітей і молоді, пані К. Кутній за видатну працю, особливо, що на протязі 21 рік була секретаркою у відділі, як рівнож у провінційній Екзекутиві С.У.К. та Філії Музею С.У.К. пані Марії Кушнірик — голові соборної громади за довголіття виконування обов'язків голови відділу, сестрицтва, невтомної господині і великої труженици.

Дідспіванням „Достойно є" було закінчене це небуденне величаве свято.

Людмила Онуфрійчук.

БЛ. П. МАРІЯ СТАШИН
Пайн, Саск.

У вівторок 21 жовтня 1986 року, відійшла у вічність Марія Сташин, з роду Олексій.

Марія народилася 26 серпня 1923 року в околиці Стронґ Пайн, Саск. У 1944 році приїхала з батьками до Алдир Ґров, Б. К.

12 серпня 1947 року одружилася з Василем Сташин, разом прожили 39 років та виховали троє дітей.

Покійна Марія залишила у глибокому смутку мужа Василя, сина Ромка з дружиною Розилиндов і дві онуки — Кристі і Лору, сина Славка з дружиною Кеті і дочку Надію з мужем Василем Поремський, два брати — Петра у Еґґесій, Б. К. Василя у Летбридж, Альберта, три сестрі, — Софію у Форт Ліньґлі, Докію у Норт Венкувер, Савелю у Лінґлі, Б. К. та багато іншої родини і приятелів.

Давн'іше упокоїлися її батьки — Яків і Василина, два брати — Славко і Гриць Олексій.

Марія була довголітньою членкою Союзу Українок у відділі ім. Ольги Кобилянської і в церковній громаді Успіння Пресв. Богородиці у Суррей, Б. К., співала у церковному хорі, брала активну участь у екзекутиві, а головно була активною у народнім мистецтві через довгі роки.

23 жовтня відслужили панахиду у Авилон Суррей у похоронному заведенні. Настоятель о. д-р Г. Удод і о. М. Сокирка, а 24 жовтня у церкві Успіння Пресв. Богородиці відслужили похоронну Службу Божу при участі великої кількости вірних.

Бл. п. Марія Сташин похована на Велий Вю Меморіял цвинтарі у Суррей, Б. К. Спи спокійним сном. Вічна тобі пам'ять

М. Б. М.

ПОДЯКА

Складаю щиру подяку о. д-рові Г. Удодові, о. М. Сокирці, похоронному заведенню, диригентці А. Залубняк і хористам за гарний спів під час панахиди і похорону. Складаю подяку Жіночому Товариству за приготування і видання обіду, за квіти, картки співчуття і пожертви на серцеву недугу. Також велике спасибі усім, що в якийнебудь спосіб причинилися своєю розрадою і допомогою в часі похорону і по ньому.

Висилаю чека у сумі 65.00 долярів. На вироблення кліше 15.00 дол., а 50.00 дол. на „Промінь" якого покійна дуже любила читати.

Муж Василь, діти і онуки.

БЛ. П. ПАРАСКА КАЛАНЧА-ОДИНСЬКА
Едмонтон

Ділимось сумною вісткою, що дня 7 грудня 1986 року. упокоїлася довголітня членка Союзу Українок Канади, бл. п. Параска Каланча (Одинська), на 87 році свого життя.

Параска, з дому Дмитра і Калини Гумен, народилася в західній Україні — село Княжне, повіт Снятин (тепер Івано-Франківська область), 1899 р. Приїхала до Канади малою дівчиною в 1907 році, зі своїми батьками, які оселилися на фармі близько теперішнього містечка Ту Гилс.

1015 р., вона одружилася з Петром Одинським. Спочатку, молода пара господарила на фармі в околиці Мусідора, а пізніше вони заклали торгівлю (крамницю) в Іннисфрі. 1928 року родина Одинських перебрали своє підприємство до новозбудованого міста Ту Гилс, де жили довший час.

Там, у свій час, вони були одні з перших (будівничих) членів Української Православної Церкви.

Параска була одна із основоположниць відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки, який зорганізовано 1946 р. й була його головою довший час. Членки відділу завжди її поважали, бо вона була для них, як мама. Часто на зборах вона наголос читала їм українські книжки. Не раз на льокальних імпрезах вона рецитувала поезії Тараса Шевченка; була передплатницею „Променя" від самого його початку.

У канадських організаціях, вони брали участь у „Women's Institute", „Canadian Legion Auxiliary" і „Order of the Royal Purple".

Параска пережила сумне горе, коли 1954 року помер її чоловік Петро. Проживши вдовою около сім років, вона перебралася до Едмонтону, де вдруге вийшла заміж за Василя Каланчу. Василь і Параска відразу стали членами катедральної громади при катедрі св. Івана, де і постаралися о деякі необхідні речі до катедри.

Параска вписалася до відділу Союзу при катедрі. Вона багато служила на місячних комітетах, але найбільше спричинилася в благородній праці: брала активну участь у добродійному комітеті, відвідувала хворих у шпиталях та старалася приготовити кошики святочного печива та писанок для немічних громадян.

Відділ при Катедрі св. Івана вшанував Параску почесною грамотою як 25-літню переходову членку, 1971 року (до своєї смерти була членкою Союзу 40 років). Параска також була членкою товариства сеньйорів при катедрі св. Івана.

Невдовзі Параска знову повдовіла. Як її здоров'я почало приупадати, вона жила зі своєю дочкою Софією, а пізніше в „Josper Place Central Park Lodge".

Покійна залишила в смутку сина Василя та його дружину Айлін в Бонивил; три дочки — Марію Филипчук у Ванкувері; Катеєву та її мужа Николу Міськів у Едмонтоні і Софію Арийчук в Едмонтоні; 10 внуків і 17 правнуків; також залишила дві сестрі — Катерину Ґошко в Каліфорнії і Марію Самоїл в Едмонтоні.

Похоронні служби відслужив оець Д. Лучак у катедрі св. Івана в Едмонтоні; тіло поховано на цвинтарі в Ту Гилс. На поминальнім обіді ,співчуття висловила її довголітня прия-

телька і колишня сусіда — пані Софія Гриник.

Хай Господь Бог нагородинь її вічним спокоєм. Вічна їй пам'ять!

Нев'янучий вінок в пам'ять Парески Одинської від родини і приятельок на журнал „Промінь" склали: родина Одинських — 50.00 дол.; по 5.00 дол. — Софія Гриник, Марія Лазарук, Ольга Ганночко, Розалія Фарина. Разом 70.44 долярів.

М. Самоїл.

БЛ. П. АННА ПАНЧИШИН

24 листопада 1986 р. упокоїлася в Бозі Анна Панчишин (з дому Панчук). Вона народилася 21-го вересня 1909 року в Арбака, Ман. Батьки Анни Панчишин були Іван і Євдокія Панчуки. В Арбаці Анна ходила до школи. 30 жовтня 1932 р. одружилася зі Степаном Панчишиним. Мешкали вони у Ґронлид, Саск. Там народилося в них четверо дітей: Марія, Агнес (Ґеня), Богдан (Ґордон) і Валей (Володимир). Крім дітей, залишилося шестеро внуків: четверо дітей в Марії і двоє в Ґені. Чоловік покійної, Степан, упокоївся в червні 1980 року.

Степан і Анна Панчишин прибули до Суррей, Б. К. 1956 року та згодом стали членами громади в Валей, Б. К. Анна була також членкою жіночого товариства. Обоє щиро працювали при громаді — як чолов'як так і Анна — Степан — столяром, а Анна в кухні.

Похоронні відправи відбулися 26 листопада у Авелон-Суррей — похоронному заведенні ,а похорон слідуючого дня у церкві Успіння Пресв. Богородиці у Валей. Відправляв настоятель громади, о. д-р Г. Удод.

Пані Анеля подарувала 20.00 дол. до „Променя" на нев'янучий вінок у пам'ять Анни Панчишин, а родина — 10.00 дол. на вироблення кліші. Вічна їй пам'ять!

Присутня.

БЛ. П. ВАСИЛЬ БЕЛЗЮК
Моринвил, Альберта

Ряди наших піонерів ріднуть в Канаді. Чимраз менше являється поміж нами тих, що прибули в початках в цю країну, розбудували її до тієї міри, що Канада тепер являється найкращою, а може й найбагатшою в світі країною.

Треба не забувати й про те, що ті піонери в голоді та холоді причинилися до розросту Канади, головно в цих фармерських західніх провінціях. Одним з тих піонерів, являється бл. п. Василь Белзюк, що 20 вересня 1986 року переніся до вічности.

Василь народився в грудні 1902 року від Анастасії й Петра Белзюк в селі Дзвиняч, Чортківського повіту, Західна Україна. Там при своїх батьках виростав, вчащав до школи, а в 1926 році приїхав до Канади, поселився поміж своїми односельчанами в Федора, Альберта.

Скоро одержав працю на залізниці, як заробив троха грошей спровадив Настазію з роду Гринчишин, приятельку й знайому ще з шкільної лавки, одружився, вінчання відбулося в українській православній церкві св. Івана в Едмонтоні.

Василь і Анастазія Белзюки полюбили Українську Православну Церкву від самих початків їх прибуття до Канади, були вони практикуючими християнами, а коли будувалась церква у Федорі, то вони багато допомагали своїми пожертвами. Останніми роками також були членами в громаді св. Михаїла в Едмонтоні, бо коли не було відправи у Федора, то вони відвідували церкву св. Михаїла.

Василь майже цілий час був у заряді у Федора, а старшим братом майже до самої смерти. Від самих початків був передплатником „Українського Голосу" і ‚Вісника", а пізніше і журнала ‚Проміня". Був жертвенним, бо час від часу його ім'я можна було стрінути в нашій пресі.

Панство Белезюки були гостинні, забжди любили угощувати священикнв, які обслуговували церкву „Всіх Святих" у Федора. Обоє вони виховали гідно своїх трьох дітей, сина і дві дочки; що дальше йдуть за приміром своїх батьків та виховують свої діти.

Василь з родиною відчув великий жаль, як 12 липня 1982 року упокоїлась його дорога дружина, а дітям мама, Анастазія, що вони спільно прожили 54 роки свого трудолюбивого життя.

Похоронні відправи відбулися 24 вересня 1986 року вечером, у похоронному заведенні „Парк Меморіял", а наступного дня, в четвер рано, Заупокійна Служба Божа в церкві св. Михаїла, а хоронили священики: — прот. д-р Іван Стус і о. Григорій Василів, що довгі роки був знайомий з родиною.

Василь залишив у глибокому смутку сина Ярослава і невістку Єлисавету; дві дочці: Надію Костів і Віру з мужем Михайлом Ухач, 19 внуків, 15 правнуків, сестру Теклю з мужем Маріяном Панчишин. Тіло покійного поховано коло його дружини на цвинтарі св. Михаїла.

Поминальний обід відбувся в церковній залі, що приготовили жінки з Т-ва св. Ольги. Покликаний був до слова з церковної громади п. Петро Магера з Федора, що склав співчуття родині, а син Ярослав подякував священикам, дякові та всім, хто брав участь в похороні. Молитвою закінчена трапезу. Вічна йому пам'ять!

огв.

Великодні приписи

Тому, що наш Великдень припадає в половині місяця квітня, дещо з Великодніх приписів подаємо завчасу для українських господинь.

Бабка

10 горнят муки (пересіяної)
½ горнятка літеплої води
2 пачечки флейшменс дріжджів
15 жовтків
1½ горнят цукру
1 горня масла, розтопленого
1½ горнята родзинків
шкірка з одної цитрини
1 ложечку ваніліі
2 ложечки ваніліі
молоко

Розпустити ложечку цукру в півгорнятку літеплої води і посипати зверху дріжджі. Нехай постоять 10 хвилин. З половини просіяної муки зробити розчину на теплім молоці, додати розпущені дріжджі і поставити в теплім місці, щоб розчина підійшла. Тепер вбити жовтки з цукром, додати солі, ваніліі і потертої шкірки з цитрини — дати все до розчини і дати решту муки і місити бабку пів години, додати масло і знову місити пів години. На останку дати сполоскані і висушені родзинки і помісити. Поставити тісто, щоб виросло в подвійну величину.

Виробляти бабки вкладаючи тісто в добре вимащені і обсипані просіяними сухарцями високі круглі форми. Коли підростуть, помастити верх розбитим яйцем і дати до кухні в температуру 375° ф. на яких 10 хвилин, відтак зменшити температуру до 300° Ф. і пекти всього разом 1 годину.

Тісто на бабу мусить бути дуже вільне і добре вимішане).

ПАСКА

1 ложечка цукру, 1 горнятко літеплої води, 1 пачечка сухих дріжджів, 3 горняток пареного молока, 5 горнят муки, 6 яєць, вбиитх, ½ горнятка цукру, ½ горнятка топленого масла, ¼ горнятка олії, 1 ложка солі, мука.

Розмішати цукор з водою, посипати поверх дріжджів й оставити на 10 хвилин. Додати дріжджі до прохолодженого молока, домішати муку, докладно розбити, накрити й поставити в тепле місце, щоб розчин підріс. Додати всі оставші складники, крім муки, і добре розмішати. Замісити мукою, даючи стільки муки, щоб тісто було густе. Чим густіше тісто, тим краще збережеться форма паски. Місити так добго, щоб тісто відставало від руки і виглядало гладке та вилискуюче. Помастити верх товщем, накрити і дати в тепле місце, щоб тісто подвоїлося об'емом. Помісити і знову дозволити нарости. Приготовити круглі форми на паски. Виробляти паски, поставити їх в тепле місце, щоб виросли. Помастити вбитим яйцем. Пекти спершу в температурі 375 до 400° впродовж 10 хвилин, щоб тісто швидко піднялося, тоді знизити температуру до 350 і пекти приблизно годину. З цього тіста буде 2 до 3 паски.

Печена шинка

До великодніх страв належить також і шинка. На ринку маємо їх багато до вибору. Звичайно м'ясарські фірми подають на обгортці шинки докладні інформації, як її готувати. Деякі вироби шинок потребують приварення як першого кроку. Найкраще поступати за поданими фірмою вказівками.

Шинку печемо розкритою у плитній посудині в температурі 325° Ф. аж до готовості, дозволяючи 25 хвилин на кожний фунт, якщо це половина шинки. На цілу шинку даємо 30 хвилин на кожний фунт. Якщо маємо термометр до м'яса, його треба встромити в середину шинки і коли вказівка дійде до 175° Ф., шинка готова. Готове м'ясо матиме рожеву закраску і буде м'яким на прокол виделкою. Пів години перед закінченням вийняти шинку з печі, зняти шкірку й понадрізувати товщ в один і другий бік у формі малої кратки.

Окремо змішати трохи темного цукру, порошкованої гірчиці (мостард), овочевого соку або мармеляди і цим помастити шинку. Встромити цілі зеренця гвоздики (кловс) у прорізи. Верх прикрасити кружальцями ананасу (пайнепл) або пластинками помаранчі або одним і другим на переміну. Дати шинку назад до печі і пекти пів години, поливаючи час від часу юшкою, в якій шинка печеться. Подавати шинку гарячою або зимною, як хто собі бажає.

Буряки фаршировані з хроном

1 кілограм дрібних буряків
корінь хрону, оцет, сукор і сіль.

Буряки помити з допомогою щіточки, залити окропом і варити у накритій посудині до готовости. Воду злити, буряки обібрати з лушпини, чайною ложечкою вибрати, щоб утворилась ямка. Буряки скропити оцтом розведеним наполовину з кип'ячою водою і дрібкою цукру і солі. Перед поданням на стіл кожну ямку наповнити тертим хроном, заправленим сіллю, цукром і оцтом. (Заправлений білий хрін можна купити у крамниці).

Сира сирна паска „Тавриганка"

10 круто (твердо) зварених свіжих яєць
1 фунт свіжого, добре віджатого коровячого сиру
1 фунт свіжого не соленого масла
1 склянку свіжої солодкої або квасної сметани
1⅓ склянки цукру
1½ порошка ваніліі (Vanillin Sugar Dr. Oetker) або ¼ палочки справжньої, добре розтертої з невеликою кількістю цукру, ваніліі.
10 твердо зварених жовтків протерти через густе пластикове або інше сито і добре розтерти з половиною кількости цурку, ¾ склянки).
1 фунт свіжого, добре віджатого коровячого сиру, окремо протерти також через сито і розтерти до гладкості.

1 фунт свіжого не соленого масла добре розтерти з другою половиною цукру (¾ шклянки). З'єднати розтерті жовтки, сир і масло і знову добре розтерти і вимішати, щоб не було грудочок і була суцільна маса. Добавити ванілію, розмішати і на кінець добавити 1 склянки свіжої, доброї солодкої або квасної сметани. Знову всю масу добре розтерти і виложити у спеціяльну дерев'яну форму або друшляк, гладко обстелений б'лою частиною тонкою серветкою або стирочкою, добре завинути нею верх, прикрити тарелем і покласти добрий гніт, щоб вийшов увесь сік і паска спрасувалася і була тугою, для цього друшляк чи форму з паскою ставити на тарелю, в холодному місці.

На другий день паска є готова до їдження. Обережно перекидається на відповідну тарелю.

КАНАДА — наша країна . . .

Канада — це наша країна. Кожний з нас має всі можливості в Канаді зберегти свою культурну спадщину та одночасно брати повну, активну участь в житті загальноканадської спільноти. Культурна різноманітність Канади допомагає нам бути повноправною частиною гльобального суспільства, а наше спільне канадське громадянство дає силу і творить унікальність нашої країни.

Department of the Secretary of State of Canada
Multiculturalism

Secrétariat d'État du Canada
Multiculturalisme

Canada

P Z1 JAN 88
LIBRARY OF ST JOHNS
UKR ORTH WOMENS ASS'N
10611-110 AVE
EDMONTON ALTA T5H 1H7

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Магус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50 3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Святз Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НОВІ КНИЖКИ

ЩОЙНО ВИЙШЛИ З ДРУКУ
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ
Комплет у трьох томах.

ДВОМОВНЕ

Автори:

С. Стечишин — Постаті з історії України
Н. Когуська — Постаті з літератури
С. Єременко — Постаті з музики
В. Ревуцький — Про театральне мистецтво
І. Кейван — Образотворче мистецтво

Переклали на англійську мову:
Орися Прокопів і Леона Фарина Бриджес
Видав Союз Українок Канади з присвятою

100-ЛІТТЮ ЖІНОЧОГО РУХУ

Ціна всіх трьох томів з пересилкою $20.00.
Продається лише в комплеті 3 книжок.

Замовлення разом з грішми висилати на адресу:

KRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1